

aliud materiale, scilicet conversio. Et primum tollitur per gratiam, non autem secundum necessarium. vi, 314, a.

Utrum resurgentium a peccato unus resurgat in maiori gratia quam alius, aut certe omnes in aequali? vi, 316, b-321, a, et inde.

De uno peccato nullus homo potest satisfacere, retinendo aliud. vi, 326, a.

Ille qui, post remissionem peccati mortalis, de novo peccat mortaliter, non potest, in statu novi peccati permanens, satisfacere pro peccato sibi prius dimisso. vi, 326, b.

Non sicut peccatum ex aversione a Deo habet infinitum demeritum, ita conversio ad Deum est infinitum meritum. vi, 330, b.

Nullus in peccato mortali existens potest proprie Deo satisfacere. vi, 335, a, circa finem.

In inferno punitur homo pro peccato dimisso, pro quo non satisfecit in statu gratiae, ac si non fuisset dimissum. vi, 336, a.

Peccatum veniale non potest dimitti, manente voluntate ad illud. vi, 340, b.

Unum peccatum veniale potest dimitti sine alio veniali. vi, 340, b.

Peccatum veniale non potest dimitti sine mortali, vel mortali manente. vi, 341, a.

In peccato veniali non solum est culpa et debitum poenae, sed etiam aliqualis macula. vi, 342, b, et inde.

In peccato veniali est aliqua offensa Dei; et qualis? vi, 343, a.

Aliter remittitur peccatum veniale; et aliter mortale. vi, 343, b-423, a.

Peccato veniali, et originali, competit irremissibilitas et poena aeterna per accidens, ita quod in inferno nullo modo potest expiari quoad poenam. vi, 344, a et b-415, b.

Non est possibile quod aliquis decedat cum veniali peccato et originali absque mortali. vi, 344, a, in fine, et inde.

Remissio peccati venialis non est idem quod temporalis poenae solutio. vi, 345, b, in fine.

Non quilibet fervor charitatis opponitur cuilibet peccato veniali. vi, 346, a.

Ad remissionem peccati mortalis et venialis, quae? vi, 346, b.

Quomodo peccatum veniale dicatur diminuere actum vel habitum charitatis? vi, 347, a.

De peccato plus dolere debet contritus, inquantum peccatum est offensa Dei, quam inquantum est nocivum sibi ipsi. vi, 357, b-368, a.

Peccatum est peius morte corporali, etiam secundum Philosophum. vi, 370, b.

Peccatum mortale est majus malum quam poena inferni. vi, 374, a, in fine, b.

Quomodo unum peccatum mortale aggravet aliud in eodem? vi, 389, b, et inde.

Peccata venialia disponunt ad mortalia; et quomodo? vi, 390, a.

Peccatum non potest congrue dimitti sine poena. vi, 410, a, in fine.

Peccatum veniale, quantum ad culpam, in eo qui in gratia decedit, remittitur in purgatorio. vi, 414, a-423, a, in fine.

Ista remissio peccati venialis non fit per poenam, sed per actum charitatis detestantis peccatum. vi, 415, a-423, a, in fine, b.

Cur poena perpetua respondeat peccato mortali? vi, 415, b.

Utrum peccatum veniale possit dimitti quoad poenam, absque hoc quod dimittatur quoad culpam? vi, 417, a-422, a.

Peccata venialia non sunt de necessitate confessionis. vi, 419, b.

Velle retardari a gloria caelesti non est de se peccatum mortale. vi, 420, a, circa finem.

Velle perpetuari in hac vita non est sine peccato mortali. vi, 420, b.

Satis est probabile quod peccatum veniale in purgatorio statim remittatur. vi, 420, b.

Non omnis, recolens in articulo mortis de peccato veniali, et non de eo poenitens, peccat mortaliter. vi, 421, a, in fine.

Peccatum remitti, quid? vi, 422, b.

A consecutione beatitudinis impeditur homo per peccatum, et ratione culpae, et ratione poenae; aliter tamen per peccatum veniale, et aliter per peccatum mortale. vi, 422, b.

Probabilius est quod ante mortem dimittantur omnia peccata venialia decedenti in gratia et cum usu rationis; et hoc quantum ad culpam. vi, 423, a.

Actus contritionis, qui deleat peccatum veniale, potest esse in purgatorio, sed improprie. vi, 424, a et b.

Sacerdos debet celare peccata sibi confessa. vi, 424, b.

Peccatorum revelatio, in iudicio, non erit Sanctis ad confusionem, sed ad gloriam. vi, 428, a.

Remissio peccatorum potest sumi tripliciter. vi, 440, a.

Nullum peccatum per poenitentiam semel dimissum redit in se idem numero quoad identitatem actus, nec quoad identitatem culpae vel maculae; nec quoad identitatem reatus; potest tamen redire in suo effectu. vi, 445, b, et inde.

Remissio peccatorum, quoad reliquias peccati, et, ex consequenti, etiam quoad culpam, si adest, est effectus principalis Extremæ Unctionis. vi, 453, a.

Ad dimissionem peccati venialis ordinatur Extrema Unctio? vi, 455, a et b-460, a, circa finem, et inde.

Tam per peccatum originale quam per peccatum actuale inhabilitantur anima et ejus potentiae ad bonum. vi, 459, a.

Quatuor sunt vulnera inflicta toti naturae humanae ex peccato primi parentis. vi, 459, a, et inde.

Quomodo a peccato excusatur actus matrimonii? vi, 505, a et b.

Non obstante opinione Magistri, dicendum est quod peccata per poenitentiam deleta patelient aliis in iudicio. vii, 124, a.

Stante aestimatione quod in Deo sit omne bonum, potest quis peccatum committere, absque hoc quod fiat haereticus. vii, 190, b, et inde.

PER

Hæc præpositio *per* quandoque dicit causam effectivam, quandoque formalem. ii, 163, b.

Quomodo inter se differant istæ duæ præpositiones *a* et *per*? ii, 334, a.

Hæc præpositio *per* quot modis designat causalitatem in suo causali? iii, 117, b.

PER ACCIDENS

Ens per accidens, quid? i, 236. a=ii, 228, b=iii, 234, a, in fine, b-235, a-238, b=iv, 99, b=v, 80, b, et inde.

Per accidens movetur aliquid dupliciter. iii, 137, b=vi, 199, b.

Dupliciter malum causatur per accidens a bono. iii, 348, b.

Causa per accidens, quid? iv, 327, b.

Malum per accidens, quid? iv, 398, b.

Causa per accidens dicitur tripliciter. iv, 400, b.

Quid sentitur per accidens? vi, 213, a.

PERFECTIO

Aliquid est perfectio alicujus dupliciter. i, 83, a, circa finem=v, 80, a=vii, 153, b.

Perfectio simpliciter duobus modis; et comparatio inter habentes tales perfectiones. i, 217, a, circa finem, b-300, b.

Quomodo potentia generandi dicat perfectionem simpliciter; et quomodo non? i, 277, b.

Multiplex gradus perfectionis, seu modus attingendi pro-

priam perfectionem, invenitur in rebus. i, 344, a=iii, 196, a=vii, 206, a, in fine, b.
 Perfectio simpliciter, prout attribuitur Deo, non est diffinibilis, sed excedit nominis significationem. i, 390, b, in fine, et inde-392, b-406, b, in fine.
 Omnes perfectiones divinae sunt in Deo unitissime. i, 394, a=ii, 417, b, et inde.
 Bonum dicit perfectionem simpliciter, non obstante respectu rationis quem importat. i, 401, b.
 Perfectio simpliciter, quomodo possit importare respectum rationis? ii, 164, a.
 Unitas, quantum ad id quod addit enti, non est perfectio, sed signum perfectionis. ii, 206, b.
 Utrum ratio intellectus dicat perfectionem simpliciter? ii, 370, a et b.
 Quod est de perfectione naturae inferioris, non semper invenitur in natura superiori. iii, 291, b.
 Ultimus terminus humanae perfectionis, quis est? iii, 311, b.
 Aliquam perfectionem addit cognitio rei singularis, in quantum huiusmodi, ad cognitionem quidditatis. iii, 318, b.
 Ultima perfectio intellectualis naturae est duplex. iii, 361, b.
 Plus perfectionis ponit aliquomodo in rebus motus localis, quam quicumque alius motus. iv, 47, b.
 Perfectio et perfectibile sunt relativa secundum dici, et non secundum esse. iv, 384, b.
 Summa perfectio hominis non est esse. v, 122, b-123, a.
 Ad perfectionem dupliciter se habet dispositio. v, 333, b.
 Perfectionem communem virtutum dona excedunt, v, 418, a.
 Statui perfectionis, non autem perfectioni, repugnat actus matrimonii, pro tempore isto. vi, 499, a, in fine.
 Perfectio rei triplex. vii, 28, b.
 Secunda perfectio rei est ejus operatio. vii, 140, a.
 Quod est posterius generatione, est prius perfectione. Quis sensus? vii, 160, b, in fine, et inde.
 Majorem perfectionem secundum rationem includit beatitudo in communi quam divina visio. vii, 176, b.
 Ad perfectionem intellectualis substantiae, quid? vii, 236, a.

PERFECTUM

Perfectum et imperfectum possunt dupliciter attendi. i, 42, b.
 Est unum ens perfectissimum. i, 168, b.
 Non oportet ad perfectum ejusdem generis reduci omne imperfectum. i, 415, a.
 Non omne perfectius continet virtualiter id quod est imperfectius. ii, 361, a.
 Perfectum est extra quod nihil est. Quis sensus? iii, 18, a.
 Perfectum est unumquodque, cum potest facere sibi simile. Quis sensus? vi, 481, b.

PERMANENS

Ista non debet concedi, *Motus est res permanens*; licet possit permanere quoad suum materiale. iii, 66, a.
 Si res permanens habet esse per instans, necessario necessitate consequentiae, habet esse per tempus. iii, 69, a.
 Prima divisio quantitatis non est in permanentem et successivam. iii, 174, a.
 Quare permanens est virtus sacramentalis in ministro, transiens vero in verbis? vi, 99, a.
 Res permanens, si fuerit corrupta vel annihilata, potest per divinam potentiam eadem numero reparari. vii, 1, b, et inde.
 Si ipsi esse permanenti cointelligatur tempus, est de per accidens, non de per se. vii, 24, a.

PERPETUUM

Universale est perpetuum. Quis sensus? i, 51, b=v, 104, b.
 In perpetuis non differt esse et posse. Quis sensus? iii, 14, a, in fine, b.
 Utrum perpetuum possit aliquando non esse? iii, 44, a et b-76, b.

PER SE, PERSEITAS

Per se, multipliciter. i, 321, a.
 Per se unum dicitur tripliciter. ii, 307, b, circa finem.
 Ens per se, tripliciter. iii, 231, a.
 Quod per se est non tale, per nullam potentiam potest fieri tale. iii, 238, a.
 Nullum malum habet per se causam. iii, 348, a=iv, 390, a.
 Ad per se unum, quid? iv, 152, b=v, 82, a.
 Causa per se, quid? iv, 327, b.
 Malum per se, quid et quotuplex? iv, 398, b.
 Aliqua propositio potest dici in primo modo dicendi per se dupliciter. v, 50, a.
 Ad praedicationem per se, quid requiritur? v, 51, a-143, b.
 Per se esse est de ratione personae. v, 105, b.
 Perseitas tertii modi, quid? v, 110, a.
 Aliquid est per se causa alicujus individui, quod non est causa omnium individuorum ejusdem speciei. v, 295, b.

PERSONA

Utrum in divinis personis sit concedenda aliqua compositio etiam secundum rationem? i, 156, b, et inde-161, b, et inde.
 Divinae personae, secundum rationem suarum proprietatum, habent causalitatem respectu creationis rerum. i, 174, a et b-175, a.
 Utrum hoc nomen *Deus* possit quandoque pro persona et quandoque pro essentia supponere? i, 226, b-227, a.
 Persona, in generatione divina, est terminus ad quem, loquendo de totali genito. i, 242, a.
 Quomodo in divinis aliqua proprietates intelligantur praecedere personas? i, 258, a, in fine, b.
 Distinctio divinarum personarum non praesupponit distinctionem intellectus et voluntatis in Deo. i, 390, a.
 Non quidquid competit alicui divinae personae, competit ei ex se primo. ii, 24, a.
 Res eadem quae est filiatio, sub ratione filiationis, constituit personam Filii; sub ratione vero spirationis, distinguit personaliter. ii, 28, a.
 Relatio distinguit personas, non autem essentia, licet sint idem in divinis essentia et relatio. ii, 29, a.
 Nullam personam divinam constituit spiratio activa. ii, 29, b.
 Essentia non constituit personam in esse personali, quoad illud quod est ultimum in ratione personae. ii, 32, b.
 Ad personam terminatur amor mutuos Patris ad Filium, diversimode ac ad essentiam. ii, 42, a.
 Missio convenit personis divinis. ii, 64, a.
 Respectus rationis non intrat constitutionem personae, licet consequatur formale constitutivum ejus. ii, 147, a, circa finem.
 Quaelibet divina persona est in alia qualibet. ii, 148, a.
 Quaelibet divina persona est in alia non secundum aliquem modum quo creatura dicitur in alio, sed reductive et similitudinariae. ii, 148, a-150, b, et inde.
 Utrum, in divinis, una persona sit in alia, ratione essentiae? ii, 148, a, in fine, et inde-150, a.
 Utrum, in divinis, una persona sit in alia, ratione relationis? ii, 148, b-150, b.
 Utrum, in divinis, una persona sit in alia, ratione originis? ii, 148, b, in fine, et inde-150, b, et inde.

Ex parte relationis una persona non est in alia secundum esse, sed secundum intellectum. Et quomodo? II, 150, b-151, a.

Quomodo una persona sit vel non sit primo et per se in alia? II, 151, a, in fine, b.

Necesse est ponere aequalitatem in divinis personis; et huiusmodi aequalitas fundatur in quantitate virtutis. II, 152, b.

Una persona non dicitur eadem alteri masculine, sed solum neutraliter. II, 153, b, in fine.

Quare Magister non tractavit de identitate personarum sicut de aequalitate et similitudine? II, 156, a.

Hoc nomen *persona* non est nomen secundae intentionis, licet sit nomen rei cui convenit secunda intentio. II, 178, b.

Quod in definitione personae ponatur aliquid pertinens ad secundam intentionem, hoc est ex penuria vocabulorum, ut circumloquamur, non autem propter hoc quod persona in suo conceptu formali includat secundam intentionem. II, 184, b.

Hoc nomen *persona* non praedicatur in quid de Patre et Filio. II, 184, b.

Persona, de suo significato formali, significat individuum vel suppositum naturae rationalis. II, 200, a.

Nomen personae proprie dicitur de divinis. II, 209, b.

Hoc nomen *persona*, de significato materiali, significat in divinis essentiam, et relationem, et utrumque, in recto et in obliquo. II, 210, a.

Hoc nomen *persona* est commune divinis personis, non secundum rem, sed secundum rationem. II, 211, a.

Communitas personae non est sicut communitas generis vel speciei, sed sicut individui vagi. II, 211, b.

Utrum nomen personae significet in recto divinam essentiam, in quantum est idem quod hypostasis; relationem vero, in obliquo? II, 212, a-213, a et b.

Utrum nomen personae significet relationem, prout est subsistens et habet modum substantiae, directe et in recto, essentiam vero in obliquo? II, 212, a, circa finem, b-213, b.

Utrum persona sumatur pro re substrata intentioni? II, 213, a-214, a, in fine, b.

Materiale et formale significatum personae, quae? II, 213, a. Personae divinae non distinguuntur ab invicem, nec constituuntur in esse personali, per aliquid absolutum. II, 215, a.

Divinae personae non constituuntur nec distinguuntur formaliter et principaliter in esse personali aut hypostasis per origines, id est, per processiones aut productiones, sed potius per relationes originis. II, 215, a, in fine, b.

Utrum divinae personae aliquibus proprietatibus relativis aut absolutis constituantur? II, 217, a, circa finem, b-223, a, et inde.

Utrum divinae personae repugnet per relationem constitui? II, 220, a et b-223, b, circa finem, et inde.

Utrum constituere personam repugnet paternitati, filiationi et spiritali, in divinis? II, 221, b, in fine, et inde-231, b, et inde.

Utrum personae det subsistentiam relationi, in quantum essentia? II, 222, b-233, b, circa finem, et inde.

Personae constituuntur per relationes. Quis sensus? II, 224, a.

Utrum constitutio divinae personae non sit intelligenda per modum effectus formalis, sed per modum cuiusdam resultantis? II, 224, a, et inde.

Utrum essentia non solum constituat personas, sed etiam concurrat ad distinctionem earum? II, 224, b-225, a.

Relatio, ut relatio est, non constituit personam, in divinis; immo sic est posterior processione et origine. II, 226, a et b.

Per rem relativam, conceptam tamen per modum absoluti, persona constituitur, in divinis. II, 226, b.

Quia generatio et nativitas, in divinis, intelliguntur per mo-

dum egredientis aut viae, non possunt intelligi constituere personam. II, 227, a.

Persona in divinis, puta Filii, terminat relationem ejus a quo procedit, puta Patris, per hoc quod absolute dicitur Deus. II, 228, b.

De prioritatem, secundum intellectum, principiorum constituentium personam. II, 229, a.

Distinctio divinarum personarum uno modo est nobilissima, alio modo minima. II, 229, b.

Quomodo generare, in divinis, praesupponat, secundum intellectum, personam constitutam? II, 230, a, in fine.

Distinctio personarum per relationes, in divinis, est realis. II, 235, a.

Utrum intelligere et velle sint productiones personarum, in divinis? II, 251, b-259, b.

De notionibus personarum divinarum. Et quid sit notio? II, 271, a-280, a.

In divinis nomen principii competit uni personae respectu alterius. II, 271, b.

Proprietates non sunt extrinsecae divinis personis; atamen alio modo sunt in divinis personis proprietates personales, et alio modo non personales. II, 277, a.

Quae claudantur in ratione personae? II, 278, b-III, 203, a-v, 146, b.

Improprie loquendo, potest concedi esse in persona plures res; sed iste modus loquendi est periculosus. II, 279, a.

Divinae personae distinguuntur seipsis. Quis sensus? II, 279, b.

Proprietas relativa est idem realiter ac persona. II, 337, a. Proprietas personalis differt secundum rationem a persona. II, 338, a.

Licet distinctivum personae non ex eo sit res unde distinguit, tamen realiter distinguit. II, 341, b, in fine.

Non est propria alicui personae divina potestas creandi, sed est communis toti Trinitati, licet aliquantulum appropriatur personis procedentibus. III, 87, b.

Una persona divina non alio modo creat quam alia. III, 118, a, in fine, b.

Aliquem respectum rationis habet una persona divina ex modo suae originis ad creaturam, quem non habet alia. III, 118, b.

In divinis personis non potest esse universale et particulare. III, 247, a.

Tres personae divinae non possunt dici individua ejusdem speciei, aut diversarum. III, 247, b.

De dependentia naturae assumptae ad personam assumentem. v, 8, a-12, a.

In persona, non autem in natura, facta est unio incarnationis. v, 10, b, et inde-76, b.

Si tres personae assumpsissent eandem naturam humanam, tres personae essent unus homo. v, 12, b.

Quilibet persona divina potest assumere eandem tertiam resultantem ex materia et forma lapidis. v, 13, a.

Utrum persona sit terminus assumptionis? v, 53, b-56, b-61, a, et inde.

De indivisione quae potest concedi inter naturam assumptam et personam assumentem. v, 57, b.

Filius Dei non assumpsit quaecumque personam. v, 86, a.

Non quodlibet individuum in genere substantiae, etiam in natura rationali, habet rationem personae. v, 86, b.

Utrum persona addat ad naturam individuatam aliquid positivum? v, 90, a, et inde-105, a, et inde.

Personam addere supra individuum aliquid positivum, potest intelligi quadrupliciter. v, 105, a.

Per se esse est de ratione personae, et ipsum addit supra naturam individuatam. v, 105, b-107, a, b, et inde.

Natura humana unitur Verbo in esse divino, secundum quod est esse personae Filii Dei, non secundum quod est esse ipsius essentiae vel aliarum personarum. v, 119, b.

Christus, secundum quod iste homo, est persona, est propositio simpliciter concedenda. v, 143, a et b.

Hæc propositio est per accidens, *Homo est persona*; sed hæc est per se, *Hic homo est persona*. Et hæc est falsa, *Petrus, secundum quod homo, est persona*; hæc autem est vera, *Petrus, secundum quod hic homo, est persona*. v, 146, b.

Persona Christi quomodo dicatur composita, vel non composita? v, 156, b-286, a.

Pro persona increata supponit hoc nomen *Christus*. v, 284, b-286, a.

PERSONALE, PERSONALITAS

In divinis, generare est quid personale. i, 325, a.

In divinis, hoc nomen *Donum* dicit quid personale. ii, 144, b, in fine.

In divinis, Verbum, proprie loquendo, est nomen personale. ii, 244, b.

Innascibilitas non est personalis proprietas. ii, 262, a, in fine.

Quomodo personales et non personales proprietates sint in divinis? ii, 277, a.

Personalis proprietas differt secundum rationem a persona. ii, 338, a.

Personalitas alio modo est in angelo quam in homine. iii, 203, a.

Personale esse communicatur naturæ humanæ Verbo unitæ. Quis sensus? v, 76, a et b.

Implicatne personalitatem alicui uniri? v, 105, b.

Personalitas ad dignitatem pertinet. v, 108, b.

Personalitas, quid? v, 109, b, in fine-110, a.

PHANTASIA, PHANTASMA

Quomodo se habet intellectus ad phantasmata ante speciem, et quomodo post? ii, 360, a.

Quid est intellectum converti ad phantasmata? ii, 389, a, in fine.

De differentia inter abstractionem speciei quæ est in intellectu a phantasmate, et abstractionem speciei quæ est in sensu a re sensibili. Ex quo sequitur intellectum non directe sed reflexe tantum intelligere phantasma. ii, 389, b.

Oportet intellectum phantasmata speculari. Quis sensus? ii, 390, a-391, a.

Ad phantasmata se habet intellectus ut visus ad colores. Quis sensus? iii, 302, a.

Qualem actionem habet intellectus agens in phantasmata? et de officio phantasmatum respectu utriusque intellectus. iii, 324, b, et inde.

Phantasmata sunt intelligibilia in potentia. iii, 326, a.

Utrum angelus possit immutare phantasiam humanam? iii, 466, a-470, a-476, b.

Quomodo possint angeli ordinare phantasmata? iii, 477, a.

Phantasmatum subjecta, scilicet spiritus vitales, quomodo situentur in phantasia? iii, 477, a.

Post resurrectionem, beati poterunt intelligere convertendo et non convertendo se ad phantasmata, prout eis placuerit. v, 383, a.

Phantasma agit in intellectum possibilem. vi, 35, b.

PHYSICA

Præter physicas disciplinas, necessaria est aliqua doctrina secundum divinam revelationem. i, 4, b, circa finem.

Objectum physicæ, quid? i, 58, a.

PŒNA

Æqualitatem inter culpam et pœnam non servat Deus in puniendo. ii, 572, b.

Pœna ignis debita pro peccato veniali est proportionabilis pœnæ ignis debita pro mortali. iii, 372, a.

Pœna dæmonum, quomodo dicatur crescere? iii, 448, a.

Quomodo mors et alii defectus hominis sunt pœna peccati? iv, 327, b, et inde.

Minor pœna debetur peccato originali quam veniali. iv, 341, a=v, 36, b.

Aliquem pati pœnam sine culpa, derogat divinæ justitiæ. iv, 348, a.

Privatio divinæ visionis est proprie et sola pœna intrinseca peccati originalis post mortem. iv, 366, b, circa finem.

Patienturne pœnam sensus pueri decedentes in solo originali peccato? iv, 369, a, et inde-373, a, in fine, et inde.

Duplex genus pœnarum consequitur originale peccatum. iv, 376, b-421, b.

Pœna, inquantum pœna, est mala; sed, inquantum justa, est bona. iv, 397, b.

Pœna damni, duplex; et, in aliquo sensu, omnis pœna est pœna damni. iv, 398, a=vii, 157, b.

Tria sunt de ratione pœnæ. iv, 399, a, in fine, b.

Malum, in rebus voluntariis, bene dividitur per pœnam et culpam. Et quid utrumque? iv, 421, a.

Omnis pœna, inquantum pœna est, infligitur propter culpam. iv, 421, b.

Pœna potest considerari simpliciter ut pœna, et etiam ut satisfactoria. iv, 421, b.

Omnis pœnæ Deus est auctor. iv, 422, a.

Diversarum pœnarum, scilicet damni et sensus, Deus diversimode causa est. iv, 422, b.

Ob quinque causas contingit quod homo a Deo pœna flagelletur. iv, 423, a.

Peccatum, ut sic, non potest habere rationem pœnæ; sed idem, secundum diversa, potest esse pœna et culpa. iv, 423, a, in fine, b, et inde=vii, 118, b.

Omnis inordinatio conveniens agenti, ut recipit actum, habet rationem pœnæ. iv, 424, a.

Deus est causa pœnæ etiam quæ injuste ab homine irrogatur. iv, 424, b.

Actus exterior non addit pœnam essentialem actui voluntatis, si sit in se completus. iv, 476, a.

Pœna peccati essentialis respondet actui voluntatis interiori; accidentalis vero, exteriori. iv, 482, b.

Cur Deus dicatur causa mali pœnæ, non autem mali culpæ? v, 507, b.

Inconsideratio præcedens primam electionem non habet rationem pœnæ aut culpæ. v, 400, a.

Pœna temporalis et pœna æterna debentur peccato mortali, secundum diversa quæ in eo inveniuntur. vi, 295, b.

Pœna estne objectum virtutis pœnitentiæ? vi, 297, b, et inde-305, a, in fine, b.

Pœna non est sola materia justitiæ punitivæ, vi, 306, a.

Triplici pœna potest homo puniri. vi, 309, a.

Pœna duplex: exterminans, et corrigens. vi, 313, b.

Tenetur contritus in generali velle pati magis quamcumque pœnam quam peccare; non tamen tenetur in speciali descendere ad pœnam inferni, aut aliam. vi, 356, b.

Utrum in idem coincidunt offensa cum pœna? vi, 360, b, in fine, et inde-367, a, in fine, et inde.

Omnis pœna potest esse alicui materia alicujus virtutis. vi, 363, b.

Aliqua pœna potest esse voluntaria ex conditione dupliciter. Et quomodo pœna purgatorii sit voluntaria? vi, 364, b.

Ad hoc quod liceat eligere pœnam non requiritur quod sit materia virtutis, sed sufficit quod sine ea non possit haberi aliquod bonum. vi, 364, b.

Pœna et culpa diversimode separant a Deo. vi, 366, b.

Pœna inferni est minus malum quam peccatum mortale. vi, 374, a, in fine, b.

Quanta debeat esse pœna satisfactoria pro peccato in hac vita? vi, 408, b.

Condonatio pœnæ, cum perfecta satisfactione et solutione, fit in baptismo. vi, 409, b.

Pœna ordinat culpam dupliciter. vi, 409, b-415, b, et inde.

Non potest congrue peccatum sine pœna dimitti. vi, 410, a, in fine.

Pœna aliter tollitur per absolutionem sacramentalem, et aliter per indulgentias. Et ad quamnam potestatem Christi pertinet remissio pœnæ? vi, 411, a et b.

Quare non decet committere facultatem absolvendi a pœna illi cui est commissa facultas absolvendi a culpa? Et cur requiritur pœna ad plenam satisfactionem spiritualem, remota culpa? vi, 413, a.

De remissione peccati venialis, quantum ad pœnam, in purgatorio; et de pœna qua in inferno punitur tale peccatum. vi, 415, a et b.

Cur pœna perpetua respondeat peccato mortali? vi, 415, b. Non omnis obligatio ad pœnam habet rationem reatus. vi, 449, a.

Utrum aliqua pœna, saltem accidentalis, in inferno, possit minui, aut etiam ex toto tolli? vi, 450, b, et inde.

Quenam est principalis pœna damnatorum? et de ordine inter eorum pœnas. vii, 98, b-106, b.

Variatio pœnarum non causabit refrigerium in damnatis. Quare? vii, 113, b.

Pœna, seu afflictio, unde causatur? vii, 117, a et b.

Pœna et culpa tripliciter differunt. vii, 118, b.

POENITENTIA

Pœnitens magis tenetur ad gratiarum actiones quam innocens. v, 35, a.

Pœnitere de peccato contingit dupliciter. v, 436, b.

In sacramento pœnitentiæ et matrimonii sunt res et verba, sed differenter ab aliis sacramentis. vi, 18, a.

Pœnitentia, inquantum est sacramentum, præcipue in confessione perficitur. vi, 22, b.

Pœnitentia est sacramentum. vi, 294, b.

Propria materia sacramenti pœnitentiæ sunt peccata; proxima vero ejus materia sunt actus humani; puta confessio, contritio et satisfactio. vi, 295, a et b.

Sacramentum pœnitentiæ quandoque tollit culpam et totum reatum; quandoque autem culpam tantum. vi, 295, b-369, b.

Peccator violat amicitiam et justitiam Dei; et per pœnitentiam fit recompensatio quoad utrumque. vi, 296, a-369, a, in fine, b.

Utrum pœnitentia sit specialis virtus, ab aliis distincta, potissime a justitia? vi, 296, b, in fine, et inde-301, b, et inde.

Utrum objectum pœnitentiæ quæ est virtus, sit pœna, vel peccatum? vi, 297, b, et inde-305, a, in fine, b.

Utrum sola confessio sit de essentia sacramenti pœnitentiæ? vi, 298, a-307, a, et inde.

Hoc sacramentum proprie denominatur sacramentum pœnitentiæ. vi, 300, a-307, b.

Contritio, confessio et satisfactio concurrunt ad completam essentiam sacramenti pœnitentiæ. vi, 300, b, et inde-355, b.

Prædictæ tres partes pœnitentiæ inveniuntur tam in pœnitentia interiori quam exteriori. vi, 300, b, in fine, et inde-352, b, circa finem.

Nec contritio præcedens absolutionem, nec satisfactio sequens, præcedunt aut sequuntur sacramentum pœnitentiæ. vi, 301, a et b.

Pœnitentia secundum aliud et aliud est virtus et sacramentum. vi, 302, a.

Pœnitentia, inquantum est virtus, est pars justitiæ commutativæ. Et quomodo? vi, 302, b, et inde.

Quomodo virtus pœnitentiæ est in innocentibus? vi, 303, a et b.

Pœnitere est primus et principalior actus pœnitentiæ. vi, 303, b.

Quot et quos actus habeat pœnitentia? vi, 304, a.

Actus pœnitentiæ procedit a timore servili et filiali secundum diversa. vi, 304, a.

Pœnitentia, inquantum virtus, est virtus moralis. vi, 304, b. Pœnitentia respicit tamquam materiam et objectum, tam culpam quam pœnam, sed differenter. vi, 305, a, in fine, et inde.

Recompensatio pœnitentiæ differt a recompensatione vindictivæ justitiæ in duobus. vi, 305, b-349, b.

Diffinitio pœnitentiæ. vi, 305, b.

Pœnitentia ponit medium in offensis et peccatis. vi, 306, b. In sacramento pœnitentiæ, sacramentale signum est exterior pœnitentia, ita quod est sacramentum et non res sacramenti. vi, 307, b, in fine, et inde-434, b.

Per pœnitentiam restituuntur virtutes. vi, 314, b.

Pœnitens non semper resurgit in æquali gratia vel virtute, immo quandoque in minori. vi, 314, b, in fine.

Licet pœnitens resurgat in pluribus meritis quam ante, non tamen semper in potioribus. vi, 318, b-320, a.

Pœnitentia, secundum quod est sacramentum, habet partes. vi, 348, b.

Pœnitentia, secundum quod est virtus, non habet partes. vi, 349, a.

Partes pœnitentiæ convenienter assignantur tres: scilicet confessio, contritio et satisfactio. vi, 349, a, circa finem. Prædictæ partes dicuntur partes pœnitentiæ integrales, non autem proprie subjectivæ aut potentiales. vi, 349, b, circa finem-351, b.

Quæ pœnitentia facta in mortali, et quando est satisfactoria? vi, 353, a.

Sacramenta pœnitentiæ et matrimonii quomodo erant in veteri lege? vi, 353, b, et inde.

Ad pœnitentiam magis sunt necessariae contritio et satisfactio quam confessio et absolutio. In quonam sensu? vi, 355, b.

Contritio est pars formati sacramenti pœnitentiæ, non autem informis. vi, 356, a.

Ad quid tenetur pœnitens, si sacerdos imponat pœnitentiam majorem vel minorem condigno? vi, 402, a.

Tectio peccatorum est unus inter effectus principales sacramenti pœnitentiæ. vi, 427, b.

Celatio confessionis est de natura sacramenti pœnitentiæ triplici ratione. vi, 430, a.

In sacramento pœnitentiæ, res proxima, quæ se habet sicut res et sacramentum, est ipsa pœnitentia interior. vi, 435, a.

Pœnitentia interior potest considerari dupliciter. vi, 435, a, in fine.

In sacramento pœnitentiæ, ultimata res, quæ sic est res quod non sacramentum, est remissio peccatorum per gratiam. vi, 435, b.

Utrum in sacramento pœnitentiæ, præter pœnitentiam interiorem et peccati remissionem, sit ponendus aliquis ornatus? vi, 436, a, et inde-437, a, b, et inde-443, b, et inde.

Primus effectus pœnitentiæ, an sit sanatio et justificatio? vi, 439, b, et inde.

Pœnitentia exterior potest perficere interiorem tripliciter. vi, 440, b.

Ornatus et contritio possunt simul concurrere in pœnitentia ad primam rem sacramenti pœnitentiæ. vi, 441, b, in fine-442, a.

Pœnitentia interior non est res et sacramentum in actu usque ad absolutionem. vi, 442, b.

Numquam est vera pœnitentia interior nisi cum exteriori, saltem in proposito. vi, 442, b.

Ornatus, in sacramento pœnitentiæ, quid? vi, 443, b, in fine, et inde.

Ornatus, in sacramento pœnitentiæ, est dispositio aliquomodo activa. vi, 444, b.

Quantum durat et quando cessat ornatus, in sacramento pœnitentiæ? vi, 445, a.

Sola pœnitentia est sacramentum ordinatum ad deletionem peccati actualis. vi, 462, a.

POSSIBILE, POSSIBILITAS.

Omne illud cujus voluntas est principium, quantum in se est, possibile est esse vel non esse, esse tale vel tale, et esse tunc vel nunc. i, 260, a.

Multiplex possibilitas in creatura. i, 364, a.

Dupliciter contingere potest quod in natura alicujus non sit possibilitas ad non esse. i, 366, a=vi, 43, a.

Possibile et impossibile dicuntur tripliciter. i, 368, b.

Judicium de re possibili et impossibili potest dupliciter considerari: scilicet secundum philosophum, et secundum theologum. i, 369, a.

Necesse esse, et possibile non esse, quomodo contradicant? i, 370, b.

Possibile quod est objectum omnipotentiae Patris, non dicitur possibile distinctum contra necessarium, sed possibile logicum. ii, 169, b.

Possibilia nunquam fienda habent perfecte ideas in Deo, non tamen eodem modo sicut ea quae quandoque sunt. ii, 464, b=v, 230, a.

Aliqua propositio de inesse stat cum alia de possibili, quae tamen non stat cum illa de inesse quae correspondet illi de possibili. ii, 468, b.

Aliquid dicitur possibile dupliciter. ii, 509, b=vi, 42, b, circa finem.

Omni propositioni possibili verae correspondet aliqua de inesse sub eisdem terminis non impossibilis. Quis sensus? iii, 76, b, in fine, et inde.

Non quaelibet possibilitas possunt simul poni in esse. iii, 77, a.

Non est simile de duobus angelis et de duobus corporibus quoad possibilitatem simul existendi in eodem loco. iii, 144, a.

Possibile est aliquid nobis dupliciter. v, 338, a.

POSTERIUS

Quenam prioritas vel posterioritas sit neganda aut concedenda in divinis? ii, 42, b.

Quomodo relatio creationis sit posterior subjecto suo? iii, 57, a.

Falsum est quod tempus non sit aliud quam prius et posterius in motu. iii, 174, a-177, a.

Animal universale, aut nihil est; aut posterius est (i de Anima, t. c. 8). iii, 320, b.

Continuitas in motu locali non attenditur penes ubi indivisibilia secundum prius et posterius. iii, 408, b, circa finem.

Comparatio recessus termini a quo et accessus termini ad quem secundum prius et posterius. iv, 35, a.

Ordo varius secundum prius et posterius inter animam per generationem introductam et dispositiones ejus. iv, 75, b.

Quod est posterius generatione, est prius perfectione. Quis sensus? vii, 160, b, in fine, et inde.

POTENTIA

Quomodo esse ultimum potentiae conveniat fidei? i, 17, a.

Potentia duplex: naturalis scilicet, et obedientialis. Et quid utraque? i, 18, b, circa finem, et inde=ii, 508, a-517, b, circa finem, et inde.

Potentis sensitivis et intellectivis diversimode aliquid superadditur. i, 34, b.

Licet duae potentiae attingant idem objectum, et eandem rationem objecti, nunquam tamen duae potentiae referuntur ad idem objectum, secundum eandem rationem objecti, ut objectum est. i, 44, b.

Potentia non diversificatur qualibet distinctione objecti. Et aliqua diversitas objecti, quae sufficit ad diversificandum habitus, non sufficit ad diversificandum potentias. i, 45, a-48, a=ii, 82, a.

In objecto alicujus potentiae tria contingit considerare: formale, materiale, et accidentale. i, 47, a.

Actus simplex potentiae, quis et qualis? i, 64, b.

Bonum tripliciter respicit potentiam appetitivam. i, 73, b-76, b.

Quomodo potentiae sensitivae differant ab intellectu? i, 89, b-208, b.

Eadem potentia potest ferri in aliquod sub objecto suo contentum contingenter, et in aliquod necessario. i, 115, b, circa finem=iv, 219, a et b.

Potentia potest ferri in oppositum objecti materialis, non autem formalis. i, 136, a.

Licet potentia possit ferri in altiore rationem quam sit ratio sui objecti materialis proportionati, illam tamen rationem non inveniet nisi in eis in quae fertur per illud. i, 137, a.

Improportio potentiae ad objectum dupliciter. Et quo illorum motorum possit reduci ad proportionem; et quo non? i, 138, b.

Potentia naturalis est aliud quid a forma substantiali; et universaliter potentia operativa differt ab essentia, in omnibus rebus creatis. i, 177, a-182, b=vi, 269, b.

Potentiae animae non sunt ipsa essentia animae. i, 189, a.

Potentia objectiva pura fictio est. i, 189, b, in fine=iv, 32, a.

Actum esse idem numero cum potentia impossibile est. i, 190, a.

Eadem potentia quae ordinatur per se ad proprium actum, ordinatur per accidens ad consequentia accidentia. i, 190, b.

Non eodem modo esse actum competit potentiae animae et essentiae. i, 191, b.

Esse in potentia passiva est aliud ab esse in potentia receptiva. i, 192, a.

Utrum, ex hoc quod in nulla creatura suum operari est suum esse, sequatur quod nulla creaturae essentia sit sua potentia operativa? i, 192, a et b.

Ab objectis distinctio specifica et generica potentiarum animae sumitur. Et quomodo? i, 193, a et b-194, a, et inde-196, a et b.

Non est inconveniens quod idem sit principium potentiae activae et passivae, scilicet anima; et tamen inconveniens est quod idem sit proximum principium actionis et passionis. i, 193, b.

Quinque sunt genera potentiarum animae distinctarum inter se et ab anima, etiam secundum Commentatorem, i, 195, b, et inde-214, a, in fine, b.

Nomine potentiarum animae, quid? i, 196, b, circa finem.

Utrum intellectus possibilis sit pura potentia? i, 199, a-206, a, et inde=ii, 361, b=iii, 223, a, et inde.

Utrum actus vegetativae potentiae sint substantiae? i, 200, a-212, a, circa finem.

In quibus oportet quod potentia sit ejusdem generis cum actu; et in quibus non? i, 212, b.

Quinam actus diversificant potentias? i, 216, a.

Ad aliquam operationem specialis potentia deputatur. i, 217, a.

Liberum arbitrium est quaedam potentia animae, non autem actus; et quidem unica potentia, colligens tamen virtualiter plures potentias. i, 217, b, circa finem, et inde=iv, 199, b, in fine-200, a, b, in fine, et inde.

Unam potentiam esse altera perfectiorem, contingit dupliciter. i, 219, b.

Intellectus, et voluntas, in Deo non habet rationem potentiae; nec comparatur ad suum intelligere, aut velle, sicut potentia ad actum, nisi secundum nostrum modum intelligendi. i, 219, b, in fine-276, b=ii, 369, a.

Utrum eadem sit potentia qua Pater generat, et qua Filius generatur? i, 257, b=ii, 166, a, circa finem-167, b.

Generans, in divinis, habet potentiam generandi, et spirans habet potentiam spirandi. i, 270, b.

Potentia generandi non continetur sub omnipotentia, sicut potentia creandi. I, 271, a.

Potentia generandi dicit principaliter et in recto divinam naturam. I, 271, a.

Potentia generandi dicit relationem, puta paternitatem, in obliquo. I, 271, b.

Quomodo relatio sit de ratione potentiae generandi? I, 272, a-281, a et b.

Potentia generandi, vel spirandi, non dicitur in Deo respectu generationis, vel spirationis, sed respectu geniti, vel spirati. I, 277, a.

Eadem potentia qua Pater potest esse Pater, potest generare; et e contra. Quis sensus? I, 277, a, circa finem.

Quomodo potentia generandi dicat perfectionem simpliciter, et quomodo non? I, 277, b.

Eadem potentia quae est in Patre, est in Filio. Quis sensus? I, 278, a, et inde.

Commentator et Philosophus potentiam passivam in Deo negant, non autem activam. I, 279, a.

Potentia generandi et potentia spirandi non distinguuntur realiter in divinis. I, 282, a.

Potentia generandi non dicitur proprie activa, aut passiva, sed productiva. I, 284, a, in fine.

Potentia subjecti est eadem ad omnes formas non solum unius speciei, sed etiam unius generis. I, 297, b-345, a, in fine.

Potentia generandi potest sumi tripliciter. I, 299, b, circa finem.

Non in potentiam et actum dividitur esse existentiae. I, 309, b.

Esse in potentia simpliciter, dupliciter potest contingere. I, 325, b, et inde-329, b.

Omne quod proprie est in genere, habet actum admixtum potentiae. I, 332, b.

Esse in potentia, quid? I, 341, a, circa finem=II, 124, a-533, b.

Potentia susceptiva est ejusdem generis cum actu ad quem ordinatur. I, 342, a et b.

Non tamen talis forma, vel actus, dum est in potentia, est pars ejusdem actus et formae in actu. I, 343, a.

Potentia ad actum non praexigit aliam potentiam. I, 345, b.

Nulla creatura habet in se potentiam per quam possit in nihilum cadere. I, 366, b.

Quid est inclinatio qua potentia inclinatur per habitum? II, 75, b, circa finem, et inde-83, b.

Non omne illud quod determinat sibi certam rationem obiecti, habet rationem potentiae. II, 82, a et b.

Habitus non movet potentiam, sed potentia per habitum se movet; et obiectum, mediante habitu, potentiam trahit. II, 83, b.

Cur aliquae potentiae determinantur per habitus, quoniam non; et quae? II, 83, b, in fine, et inde=v, 287, b, et inde-294, b-309, a.

Potentia respicit substantiam actus, habitus vero modum. II, 85, a.

Capacitas potentiae, quid? II, 128, a-137, b.

Potentia susceptiva, duplex. II, 137, b=v, 171, b=vi, 100, a.

Potentia obediens non potest adimpleri; quis sensus? Secus de naturali. II, 137, b-559, b.

Potentia generandi pertinet ad omnipotentiam Patris, non autem ad omnipotentiam simpliciter. II, 165, a.

Potentia divina est omnipotentia; quae ad aliquid quidem comparatur ut ad operatum, ad aliquid vero ut ad operationem. II, 166, a-508, b.

Potentia passiva non est proprie in divinis, sed solum grammaticaliter; nec distinguitur ab activa quae est in Deo. II, 167, b-505, a et b.

Potentia praesens est prius naturae species obiecti quam ipsum obiectum. II, 362, a.

Res quae sunt extra animam, tripliciter se habent ad diver-

sas potentias animae. II, 363, a, in fine=VII, 273, b, circa finem.

Quid addat potentia perceptiva ad potentiam activam creatam? II, 365, a, in fine.

Omnis potentia perceptiva creata praesupponit subjectivam. II, 367, a.

Potentia contradictionis potest esse dupliciter in aliquo. II, 469, a.

Potentia divina non est principium secundum rem divinae actionis, sed secundum rationem; quamvis sit principium secundum rem illius quod producitur per actionem Dei. II, 494, a-506, a, in fine, b.

Duplex potentia: activa scilicet, et passiva. II, 505, a et b.

Potentia divina non est aliud ab ejus essentia, secundum rem, sed solum secundum rationem. II, 505, b.

Potentiae nomen, quid importet? II, 506, a et b.

Divinae potentiae activae non correspondet aliqua potentia passiva eam adaequans; licet materia prima multas formas possit a Deo recipere, ad quas non est in potentia naturali, sed in potentia obediens. II, 507, a.

Quod aliqua potentia non possit in aliquem effectum, ex tribus contingere potest. II, 508, b.

Potentia absoluta et potentia ordinata, in Deo, non differunt secundum rem, nec potentia creativa, generativa et spirativa, sed secundum rationem; et quid haec omnia? II, 511, a.

Utrum potentia obediens sit potentia proprie dicta, et sit aliquid? II, 513, a-517, a, et inde.

Potentia obediens, multiplex. II, 517, a.

Potentia naturalis, et obediens, materiae ad formam, quid? II, 517, b, et inde.

Per Dei potentiam fieri potest ut sint simul duo corpora in eodem loco. II, 519, b=VII, 76, a, in fine, b.

Divina potentia, licet habeat infinitatem ex essentia, aliquem tamen modum infinitatis habet, quem non habet essentia. II, 524, b, in fine-525, a=VII, 255, b.

Infinitas divinae potentiae ex variis argui potest: scilicet ex creatione rerum ex nihilo, ex aeternitate primi motus, ex activitate nostri intellectus. etc. II, 525, b-527, a-528, a-529, b, et inde-533, a, et inde=v, 72, a.

Potentia additionis numerorum non est una, sed semper ex nova additione efficitur alia potentia in numero. II, 558, a.

Potentia logica, non conjuncta actui, potest non praecedere actum suum. III, 23, a.

Cujus est potentia, ejus est actus. Quis sensus? III, 33, a-59, b.

Potentia activa et passiva relative dicuntur ad invicem, et mutuo se definiunt. Quis sensus? III, 45, b-79, a.

Potentia executiva movens corpus animalis non distinguitur ab appetitu sensitivo, licet sit alia potentia executiva habilitans membra. III, 54, a.

Non omnis potentia est principium sui actus. III, 54, b.

Potentia activa est principium transmutandi aliud, in quantum aliud. Quis sensus? III, 78, a-289, a=IV, 220, b-224, a.

Non omni potentiae activae correspondet aliqua passiva. III, 79, a.

Potentia creandi nulli creaturae communicari potest, nec sicut causae principali, nec sicut causae instrumentali. III, 84, a.

Potentia creandi non est propria alicui divinae personae, sed communis toti Trinitati, licet approprietur aliquammodo personis procedentibus. III, 87, b.

Utrum potentiam infinitam in creante requirat creatio, propter distantiam inter ens et non ens? III, 88, b, et inde-95, a, in fine, b-97, a, et inde-112, a, circa finem, b.

Potentia facientis aliquid ex nihilo nullam proportionem habet cum potentia facientis aliquid tantummodo ex aliquo. III, 100, a-107, a.

Nulla potentia finita potest aliquid ex nihilo producere. III, 106, b, in fine, et inde.

Potentia divina, seu virtus creativa, est necessario infinita. iii, 112, a, et inde.

Quid est forma educi de potentia materiae; et quare magis dicitur educi de potentia materiae quam de potentia agentis? Et cur materia non dicatur educi de potentia formae? iii, 115, a, in fine, b-116, b, in fine = iv, 121, b-122, a.

Utrum sola potentia quae quandoque est in potentia, et quandoque in actu, recipiat ab objecto? iii, 269, a-309, a.

Dupliciter est in potentia noster intellectus. iii, 296, a.

Potentia, sive intellectiva, sive sensitiva, non potest sine specie intueri objectum etiam praesens. iii, 305, b.

Cur universale et singulare exigunt diversas potentias in homine, et non in Deo, nec in angelo? iii, 317, b.

Non est inconveniens potentiam simpliciter finitam non habere terminum in determinato genere, licet habeat terminum simpliciter. iii, 333, a.

Potentia apprehensiva et potentia appetitiva respiciunt res contrario ordine. iii, 355, b.

Potentiae animae dupliciter inveniuntur esse in potentia ad diversa: scilicet quantum ad exercitium, et quantum ad specificationem actus. iii, 449, a = iv, 230, a.

Potentia executiva in nobis est alia a voluntate, et est potius virtus passiva quam activa. iii, 461, b.

Voluntas movet, mediante intellectu, omnes alias potentias ad suos actus. iii, 461, b = iv, 202, a.

Eadem est potentia contradictoriorum. Quis sensus? iv, 10, b.

Potentia, quantumcumque pura, determinat sibi aliquem actum in genere. iv, 11, a.

Estne materia in pura potentia absolute? iv, 13, b.

Actus est simpliciter prior potentia. iv, 16, a.

De distinctione potentiae in objectivam et subjectivam. iv, 32, a.

Non est in materia duplex potentia, quasi una sit forma substantialis, alia vero dimensionum. iv, 39, b, et inde.

Actio potentiae nutritivae, ad quid terminatur? iv, 103, a.

In materia est potentia passiva, nullo modo activa. iv, 113, b, in fine, et inde.

Potentia materiae duplex invenitur. iv, 116, a.

Per Dei potentiam non potest separari esse existentiae ab essentia. iv, 150, b = v, 109, b, in fine.

Nulla potentia ponenda est a parte materiae, nisi illa quae perficitur per formam substantialem. iv, 157, b.

Esse in potentia, dupliciter. iv, 166, a.

Quomodo una potentia animae ab alia oriatur? iv, 201, a.

Liberum arbitrium non est potentia cognitiva, sed appetitiva; nec est potentia pure passiva, immo activa et motiva. iv, 201, a-202, a.

Potentia magis indifferens ad opposita, et minus dependens, est magis libera. Quis sensus? iv, 204, b-215, a.

Quomodo intelligitur verbum Commentatoris (2 *Physic.*, com. 48), quod contingens aequaliter non invenitur nisi in potentiis passivis? iv, 208, a-222, b-229, a et b.

Non sicut actus a potentia libere egreditur, ita potentia a natura. iv, 215, a, circa finem.

Potentia animae potest moveri dupliciter. iv, 219, a.

Quid sit primum principium motus potentialium affine quantum ad specificationem, et quantum ad exercitium? iv, 219, a.

Eiusdem potentiae possunt esse plures operationes. iv, 227, b-229, a = v, 198, a.

Non potest potentia exire in actum sine suo objecto, a quo et specificatur, et praesertim in potentiis passivis. iv, 245, b, in fine.

Non potentia, sed essentia animae, est subjectum primum peccati originalis. iv, 349, a.

Potentia peccandi, quantum ad positivum quod importat, a Deo est; non autem quantum ad defectum quem connotat. iv, 500, a-503, a et b-507, b.

Utrum potentia peccandi fundetur in libero arbitrio, ex hoc quod est ex nihilo? iv, 501, a, circa finem-503, b.

Secundum quid dicatur gratia tollere potentiam peccandi? iv, 503, b, circa finem, et inde.

Unde est quod potentia peccandi inest libero arbitrio cuiuslibet creaturae intellectualis, non autem Dei? iv, 505, a et b.

Potentia peccandi in libero arbitrio creaturae pullulat ex tribus. iv, 505, b.

Potentia deficiendi, etiam quoad esse naturae, quomodo sit vel non sit a Deo? iv, 507, b.

Quidquid potest majus, potest minus. Quis sensus? v, 19, b = vii, 248, b, in fine, et inde.

Potentia generativa feminine est imperfecta respectu potentiae generativae viri. v, 46, b.

Potentiam concipiendi Christum dedit Spiritus Sanctus Beatae Virgini. Quis sensus? v, 47, b.

Quantitas et infinitas potentiae attenditur principaliter penes quantitatem actus in quo fundatur; licet per comparationem ad objecta in quae potest, consequatur aliquem modum infinitatis. v, 73, a-77, a, in fine, b.

Esse actum potentiae creatae, formaliter actuantem, repugnat divino esse. v, 76, b = vi, 273, a.

Potentia sensitiva non potest ferri in aliquod universale, licet feratur in aliquod universaliter. Quis sensus? v, 95, a = vii, 181, a.

Potentiam peccandi non habuit Christus, proprie et simpliciter loquendo. v, 160, a-190, b.

Cum dicitur *potentia aliquid faciendi*, potest intelligi dupliciter. v, 160, a.

Nullus actus secundus immutat proprie potentiam cognitivam. v, 184, b, et inde.

Aliquae potentiae cognitive possunt ex speciebus preconceptis alias sibi formare. v, 228, b.

Utrum anima Christi habuerit potentiam supernaturalem perficientem ipsam ad transmutandum miraculose corpus suum vel alienum? v, 235, a-236, b, et inde.

Quae potentiae sensitivae apprehendant formas sensibiles, et quae retineant intentiones non sensatas, puta intentiones convenientis vel inconvenientis, praeteriti, etc.? v, 241, a.

Potentiae animae dici possunt pati dupliciter. v, 243, b.

Quaedam potentiae ex natura sua rectificantur; quaedam vero ex regula; et hoc dupliciter. v, 287, b, circa finem-288, a.

Utrum potentia determinetur per habitum ad producendum determinatum actum? v, 289, b, et inde-294, b, et inde.

Naturalis potentia est principium actus quoad substantiam. v, 300, a.

In his potentiis quarum actiones sunt transeuntes, alio modo accipitur complementum quam in his quarum actiones sunt immanentes. v, 314, b.

Potentiae animae adjuvantur ab habitu fidei quantum ad duo. v, 316, b.

In objecto potentiae contingit tria considerare. v, 320, a.

Cujusnam potentiae visio dicatur actus? v, 329, b.

Potentiae et habitus sunt principia actuum, sed differenter. v, 346, b, circa finem.

Potentiae intellectivae non respiciunt futurum, ut futurum, nec praeteritum, ut praeteritum, quemadmodum faciunt aliae potentiae. v, 351, a.

Dupliciter aliqua vis animae dicitur esse in potentia. v, 366, b.

Actus potentiae appetitivae partis, quid? v, 391, a.

Quae potentiae dicantur rationales? v, 398, b.

In potentiis sensitivis apprehensivis non potest esse virtus. v, 398, b.

Aliae potentiae non habent quod habet voluntas, quod ratione sui, sine habitu superaddito, operentur firmiter, prompte et delectabiliter. v, 401, b, in fine.

Potentiae sensitivae remanent in anima separata, sicut in radice tantum. v, 410, b, et inde.

Post resurrectionem erunt eadem potentiae numero, quae fuerunt in via. v, 411, a, circa finem.

In potentiis apprehensivis duplex, passivum. v, 437, a.

Quæ potentia animæ habeant connexionem ad invicem, et quæ non? Et quare? v, 433, a.

Potentia seu virtus creata potest dupliciter materiam supponere, in qua operetur. vi, 30, a-98, b, circa finem.

Potentia activa, ut sic, est nobilior passiva; licet quandoque sit e contra simpliciter. vi, 39; a=vii, 267, a et b.

Differentia inter potentiam naturalem et habitum. vi, 79, a.

Potentia spiritualis, quæ nomine characteris importatur, est instrumentalis. vi, 80, a.

In potentia animæ, et quidem intellectiva, non vero in essentia, est immediate character sacramentalis. vi, 80, b-85, b; et inde-86, b, et inde-102, a, et inde-104, a, et inde.

Utrum character sacramentalis sit potentia activa, requisita ad aliquem actum? vi, 84, a, et inde-98, b, et inde.

Character baptismi non est potentia activa, sed passiva. vi, 101, a.

Per nullam potentiam potest effectus formalis esse sine forma. vi, 265, b.

Non omnis potentia mere passiva est in differenter ad opposita. vi, 268, b.

Omnis potentia contradictionis est passiva. Quis sensus? vi, 268, b, in fine-269, a.

Quodlibet genus entis dividitur per potentiam et actum. Quis sensus? vi, 270, a.

Potentia animæ inhabilitantur ad bonum per peccatum. vi, 459, a.

Per divinam potentiam, res permanens, si fuerit corrupta, potest eadem numero reparari; non vero si est res successiva. vii, 1, b.

Forma destructa non remanet amplius in potentia naturali materie, sed in potentia obediuntali tantum. vii, 11, a-16, b.

Cur potentia sensitiva debilitatur post immutationem ab excellenti sensibili? vii, 111, b-112, b, in fine.

Si potentia animæ essent separabiles ab essentia, non sequitur quod potentia taliter separata posset beatificari. vii, 142, b.

Voluntas non ea necessitate movet alias potentias, qua movetur in suum objectum. vii, 179, b, in fine, et inde.

Qualis sit proportio inter potentiam cognoscitivam et objectum naturaliter cognoscibile? vii, 206, a.

Potentia potest in omne quod continetur sub adæquato objecto suo, non tamen perfecte, naturaliter. vii, 207, a.

Excellentia alicujus sensibilis non solum de per accidens, sed etiam de per se excedit proportionem potentia sensitivæ. vii, 207, a.

Dupliciter contingit alicujus potentiam, seu virtutem, fortificari. vii, 208, b.

Triplex est potentia animæ: scilicet tantum agens: tantum acta, agens et acta. vii, 211, a, circa finem.

In potentiis cognoscitivis estne ponenda aliqua species, quæ sit distincta ab actibus talium potentialium? vii, 223, a, et inde-228, b, in fine, et inde.

In potentia cognitiva duplex est actus: unus totaliter productus ab objecto, qui est primus, et non dicitur vitalis; alius vero productus a potentia mediante impressione objecti, et hic est actus secundus, et dicitur vitalis. vii, 229, a.

De infinitate intensiva et extensiva divinæ potentia. vii, 255, a-256, a.

Potentia divina potest dici infinita tripliciter. vii, 256, a.

POTENTIALE

Non omne recipiens aliud, est potentiale respectu illius. i, 256, b.

Differens comparatio potentialis ad actuale in rebus materialibus naturalibus et intellectualibus. iii, 326, a et b.

Potentialis defectus estne causa peccati? iv, 403, b.

PRACTICUM, PRAXIS

Differentia inter practicam et speculativam scientiam. i, 20, a et b=ii, 403, a.

Alqua scientia quæ non est actu simpliciter practica, potest fieri simpliciter et actu practica; quædam vero non. i, 21, a.

Ad habitum practicum, quæ? i, 22, a, et inde.

Omne opus cadens sub electione et consilio, et ordinabile ad aliquem finem, dicitur praxis. i, 22, b.

Estne scientia practica nostra theologia? i, 23, a.

Utrum habitus practicus sit de re operabili absolute? i, 23, b-27, b, et inde.

Utrum habitus ordinatus ad directionem actuum intellectus sit practicus? i, 24, b-28, b, circa finem, et inde.

Estne aliqua intellectio vere praxis? i, 25, a et b-29, b.

Speculatio, quoad sui exercitium, est praxis. i, 29, b.

Scientia Dei est speculativa et practica. ii, 393, b.

Utrum Deus habeat scientiam practicam non solum de creabilibus fiendis, sed etiam de non fiendis? ii, 400, b-402, b.

Providentia, proprie accepta, ad practicam solum pertinet. ii, 480, a.

Differentia inter practicam scientiam et prudentiam. v, 427, b.

Diversus modus syllogizandi practice. v, 433, a et b.

PRÆCEPTUM

Ad implenda omnia præcepta legis divinæ perfecte, indiget homo, in præsentī statu, grātia habituali; sine ea tamen potest aliqua præcepta implere et imperfecte. iv, 284, b, in fine, et inde.

Quomodo sub præcepto cadat actus charitatis? iv, 309, a-455, a.

Opiniones quatuor quomodo sub præcepto cadat modus charitatis. iv, 311, a.

Ad præcepta Dei servanda tenemur dupliciter. iv, 311, b.

Licet nulla creatura possit Dei præcepta sine ejus speciali auxilio servare, imputatur tamen illi ad peccatum si non observet. iv, 321, a et b.

An observantia præceptorum Dei sit gravis, vel facilis? iv, 324, b.

Præceptum non ligat nisi per scientiam, vel debitum scientiæ. iv, 451, b-452, b.

Aliquis observans præceptum, puta de honore parentum, potest peccare mortaliter, propter omissionem modi charitatis, ad quem tenetur. iv, 463, a, circa finem.

In hoc præcepto, *Non concupisces rem proximi*, prohibetur actus interior separatus ab exteriori, non autem conjunctus. iv, 487, a.

Præceptum rationis semper concomitatur electio præcepti a ratione. v, 438, a, in fine.

Ad præcepta affirmativa tenemur absolute, non autem ut ex charitate impleantur. vi, 379, b.

Utrum a præcepto Ecclesiæ et Dei sit regulariter et in omni casu absolutus ille qui fecte confessus est? vi, 384, b.

Propter quodcumque præceptum Ecclesiæ, vel Prælati, non debet confessor revelare confessionem. vi, 425, a.

Quæ primis, et quæ secundis præceptis legis naturæ prohibentur? vi, 515, b.

Duplicia sunt præcepta legis naturæ, et proportionaliter duplex eorum a Deo dispensatio. vi, 526, b.

PRÆDESTINATIO

Deus potuit prædestinare et non prædestinare. ii, 467, a-489, a.

Veritas prædestinationis quare certitudinem habet? ii, 471, a.

Prædestinatio essentialiter pertinet ad scientiam et intel-

lectum, et magis ad rationem quam ad voluntatem. II, 473, a-478, a.

Prædestinatio, quid? II, 473, a et b.

Prædestinatio addit supra providentiam. II, 473, b.

Prædestinatio præsupponit dilectionem et electionem. II, 474, a.

Prædestinationis duo effectus. II, 474, a, in fine, b.

Prædestinatio realiter est in prædestinante, et non in prædestinato; licet aliquid ponat in prædestinato. II, 474, b.

Executio prædestinationis, quid? II, 474, b.

Prædestinatio nominat actionem intellectus excogitantis vel dictantis ordinem rerum in finem, et formam ordinis in intellectu dictatam, et excogitatam per illum actum. II, 478, a.

Divina prædestinatio nullam necessitatem absolutam imponit prædestinatis, quin quilibet eorum possit damnari; non tamen est possibilis ista copulativa, *Iste est prædestinatus, et iste non salvabitur*. II, 488, a.

Differentia duplex inter istas duas propositiones, *Album potest esse nigrum*, et, *Prædestinatus potest damnari*. II, 488, b.

Divina prædestinatio infallibilis est, et certa; et ejus certitudo addit supra certitudinem providentie. II, 490, b.

Licet tam numerus prædestinatorum quam reprobatorum sit Deo certissimus, tam formaliter quam materialiter, tamen stat quod aliter est certus primus quam secundus. II, 491, a.

Prædestinatio alicujus patitur secum, in prædestinato, potentiam inoriendi in peccato mortali; non tamen compatitur actum vel eventum illum. II, 496, a.

Nec merita nec præscientia meritorum sunt causa prædestinationis ex parte actus prædestinantis. II, 498, b.

Effectus prædestinationis non ordinatur alicui per merita præexistentia in alia vita, ut posuit Origenes. II, 499, a.

Merita præexistentia in hac vita non sunt causa prædestinationis effectus eo modo quo posuerunt Pelagiani. II, 499, a, in fine, b.

Nec merita sequentia effectum prædestinationis sunt causa effectus prædestinationis eo modo quo dicunt aliqui, quod bonus usus gratiæ prævisus sit ratio quare Deus dat alicui gratiam. II, 499, b.

Licet aliquis particularis effectus prædestinationis habeat causam ex parte nostra, tamen totalis effectus prædestinationis in communi nullam causam habet ex parte nostri. II, 500, a.

Totalis effectus prædestinationis causa est Dei bonitas. II, 500, a.

Ex divina bonitate potest sumi ratio prædestinationis aliorum, et reprobationis aliorum; et sola divina voluntas est ratio quod istos reprobet, et illos eligat in gloriam. II, 501, a.

Utrum generalis ratio quare Deus aliquos prædestinat, et aliquos reprobet, sit ut appareat misericordia in electis, et justitia in reprobatis? II, 501, b-502, b, in fine, et inde.

De prædestinationis infallibilitate circa salvandos, qui tamen non salvati fuissent, si Adam non peccasset, IV, 174, a.

Prædestinatio Christi est causa prædestinationis nostræ.

Quis sensus? v, 6, a.

An Deus prædestinaverit prius Adam quam Christum? v, 7, a.

Prædestinatio Christi est finis nostræ, et e converso, diversimode. v, 7, b.

Ex divina prædestinatione plures beati habebunt æqualem sibi in gloria, non solum hominem, sed etiam angelum; et contrarium est erroneum. vi, 125, a et b.

PRÆDICAMENTALE, PRÆDICAMENTUM

Decem genera prædicamentorum sunt decem primo intellecta. Quis sensus? I, 135, a, in fine, b.

Cur decem prædicamenta dicantur simplicia? I, 135, b.

Prædicamenta nihil habent commune, nec secundum rem, nec secundum intentionem. I, 135, b.

Ordo prædicamentalis fundatur super re, non nisi mediante intellectu. I, 353, a-354, a=IV, 89, a-90, a.

Prædicamenta non semper distinguuntur per realem distinctionem naturarum, sed penes diversum modum prædicandi. I, 353, a, et inde=III, 27, b.

Ad hoc quod aliquid sit in prædicamento, oportet quod sit compositum ex *esse* et *essentia*. Quis sensus? I, 359, b.

Quomodo prædicamenta alia a substantia remaneant in divinis? I, 360, a, et inde.

Quomodo prædicamentalis actio differt a divina? I, 361, a=III, 28, a.

Decem prædicamenta dividunt ens quod distinguitur contra ens in anima. II, 281, b.

Unde sumatur ratio prædicamentorum actionis et passionis? Et varia denominatio distinctioque eorumdem ab invicem. III, 63, a.

Quatuor prædicamenta extrema dicunt puros respectus. III, 139, b, in fine, et inde=142, b, et inde.

Licet universale et particulare inveniantur generaliter in omnibus prædicamentis, particulariter tamen inveniuntur in prædicamento substantiæ. III, 202, a, circa finem.

Sola genera et species et differentie pertinent per se ad ordinationem prædicamentalem, seu sunt per se in prædicamento; individua tamen pertinent ad prædicamentum, loquendo de individuis substantiæ. III, 234, a.

Non omnia contenta in eodem prædicamento habent unitatem realem. Et quomodo differunt prædicamenta? v, 100, a, circa finem.

Super quam relationem fundatur prædicamentum habitus? vi, 94, a.

PRÆDICARI, PRÆDICATIO

Ad veritatem prædicationis, quid? I, 223, b.

Quæ prædicantur de aliquo conjunctim, possunt de eo prædicari divisim. I, 246, b-255, b.

Non quæcumque variatio modi prædicandi infert fallaciam figure dictionis. I, 254, b, circa finem.

Prædicatio per se, et per accidens, non causat fallaciam figure dictionis, sed forte fallaciam accidentis. I, 255, a.

Prædicari completur per intellectum; et quid sit? I, 352, b=II, 183, a.

In divinis sunt tantum duo modi prædicandi. I, 360, b.

Non tantum voces, sed etiam res ad extra, prædicantur, secundum mentem Aristotelis, Commentatoris, et Lincolniensis. I, 408, a, et inde=II, 303, b, circa finem.

Modus prædicandi est duplex. I, 409, a=v, 108, b, in fine.

In re extra animam nulla est prædicatio formaliter et in actu, sed tantum fundamentaliter. II, 57, b.

Quomodo prædicatur forma de formato? III, 240, b.

Sumpta a diversis formis non ad invicem ordinatis, prædicantur de se invicem per accidens. IV, 50, a.

Ad prædicationem proprie quidditativam, quid? IV, 388, b=v, 50, a.

Ad prædicationem per se non requiritur quod subjectum habeat conceptum per se unum. Et quæ requirantur? v, 51, a-143, b.

Quomodo universale prædicatur? v, 94, b, in fine, et inde; Quamnam unitatem rationis requirat prædicatio univoca? v, 100, b.

Quando aliquid prædicatur de aliquo per participationem, oportet ibi aliquid esse, præter id quod participatur. v, 109, a.

PRÆDICATUM

Prædicatum et subjectum, in qualibet propositione affirmativa vera, significant idem secundum rem aliquomodo, et diversum secundum rationem. I, 57, b.

Sufficit quod prædicatum sit de ratione subjecti, ad hoc quod propositio sit per se nota. I, 144, b.

Quinque modis prædicatum includitur in ratione subjecti. i, 147, b.

Prædicatum disjunctum, qualiter sit de ratione subjecti? i, 149, a.

Quidquid prædicatur de prædicato, prædicatur de subjecto.

Quis sensus? i, 153, b.

An, cum negatio alicujus prædicati attribuitur alicui naturæ, denotetur repugnantia prædicati ad naturam illam? i, 225, a et b.

Prædicatum ad subjectum tripliciter comparari potest. i, 353, a.

Aliquod prædicatum potest alicui subjecto dupliciter convenire, vel ab eo removeri: scilicet totaliter, et non totaliter. i, 391, b.

Prædicata appellantur formam. iii, 50, b—v, 158, a.

Prædicatum per se convenit ei quod reduplicatur, quando cum reduplicatione est propria prædicatio. v, 156, a.

PRÆMIUM

Non oportet potentiam quæ est potior in merito per modum agentis, esse potiore in præmio per modum primi agentis. i, 86, a, circa finem.

Utrum quis habendo charitatem mereatur ex condigno vitam æternam, vel aliud præmium? ii, 78, a-88, b, et inde.

Utrum redditio præmii pro merito pertineat ad justitiam distributivam? iv, 274, a-276, a, et inde.

In præmiatione actus meritorii, prout procedit ex gratia et instinctu Spiritus Sancti, servatur justitia commutativa, non solum secundum quid, sed simpliciter. iv, 278, a.

Actus exterior nunquam addit ad præmium essentiale actui voluntatis, si sit in se completus. iv, 476, a.

Præmium essentiale respondet actui voluntatis interiori; accidentale vero præmium, exteriori. iv, 476, b-483, b-484, b.

In Christo, dum esset viator, idem actus fuit præmium et meritum; et in angelis meritum non præcedit præmium tempore, sed natura. v, 270, a.

Non omnis actus meritorius ordinatur ad præmium, respectu cuius est meritorius, sicut ad finem. v, 270, b-271, a.

Non omne præmium est dignius merito. v, 271, a, in fine.

Opera extra charitatem facta non sunt proprie meritoria alicujus præmii, etiam temporalis. vi, 326, b.

Si non redderetur a Deo præmium creature quantumcumque merenti de condigno, non simpliciter fieret ei iniustitia. vi, 330, a.

Intellectus respicit præmium, voluntas meritum. vii, 155, a-158, b.

PRÆPARATIO

Qualis præparatio sit concedenda in Deo respectu futurorum? ii, 445, b-589, a.

Duplex est præparatio voluntatis humanæ ad bonum. iv, 286, a.

Præparatio ad gratiam, quid? iv, 286, b.

Ad quam gratiam requiratur præparatio? vi, 321, a.

Duplex præparatio suscipientium Eucharistiæ Sacramentum. vi, 477, b.

PRÆSCIENTIA

Additæ reprobatio aliquid supra præscientiam? ii, 475, b, in fine.

Ad præscientiam et ad providentiam reducitur fatum. ii, 486, a.

Divina præscientia nullam necessitatem rebus præscitis imponit. ii, 486, b.

Divina præscientia est certa et infallibilis. ii, 489, b.

Supra certitudinem præscientiæ addit certitudo providentiæ. ii, 489, b, in fine-490, a.

Res, secundum quod subsunt divinæ præscientiæ, sunt necessarie. Quis sensus? ii, 494, a.

Præscientia Dei non habet necessariam habitudinem ad scita. ii, 495, a.

Non obstantē infallibilitate divinæ præscientiæ, prædestinationis, reprobationis, etc., non est vanum conari ad bene agendum. ii, 496, a, et inde.

Utrum præscientia meritorum sit causa prædestinationis? ii, 498, b, et inde.

Divinæ præscientiæ, et prophetiæ, eadem est veritas. v, 200, a et b.

PRÆSENS

Præns natura est præsens potentiæ species objecti quam objectum. ii, 362, a.

Præsentia sunt Deo quæ nobis futura vel præterita sunt. ii, 425, a.

Aliqua sunt præsentia Deo, quæ tamen non sunt præsentia ad invicem. ii, 464, b, circa finem.

Utrum ad præsens instans continetur præteritum et futurum? iii, 166, b, et inde-188, a et b.

Utrum sit aliquod tempus præsens? iii, 167, a-188, b.

Præsens potest sumi dupliciter: scilicet pro eo quod secundum se totum præsens est; et pro eo quod non secundum se totum præsens est. iii, 188, a.

Ut præsens realiter, et ut præsens intentionaliter, Deus visus beatificat videntem. v, 195, b, et inde.

Omnia præsentia, præterita et futura videt anima Christi in Verbo. v, 209, a-211, a.

Quid proprie dicatur præsens? v, 329, b.

Utrum solummodo tanquam præsens Christus sit in Eucharistia? vi, 165, b-170, b.

PRÆSENTIA, PRÆSENTIALITAS

Præsentia boni requiritur ad gaudium, vel delectationem. Quis sensus? i, 74, a et b.

Utrum præsentia Dei in rebus sit præsentia intuitus? ii, 434, a-437, b.

Præsentialitas Dei in rebus, quid? ii, 435, a.

Quenam præsentialitas sit ratio situæ? ii, 436, a, in fine.

Utrum præsentialitas sit relatio simultatis? ii, 436, b, et inde.

Quid sit fundamentum præsentialitatis Dei ad creaturas? ii, 437, a.

Radix præsentialitatis materiæ et suarum partium ad locum, vel ad quantum, est quantitas. iv, 145, b.

Qualis præsentia objecti faciat notitiam intuitivam? iv, 196, b.

PRÆTERITUM

Quæ sunt præterita nobis, sunt Deo præsentia. ii, 425, a.

Deus non potest scire quod præteritum non fuerit. Et quare? ii, 510, b-515, b, et inde-521, a, et inde-vi, 57, a.

Præteritum non fuisse, potest accipi et ut impossibile per se, et ut impossibile per accidens. ii, 521, a.

Utrum rationi præteriti repugnet ratio infiniti? iii, 5, a-16, a.

In præterito ita bene salvari potest infinitas sicut in futuro, licet alio modo. iii, 16, b.

In quoniam sensu propositio de præterito vera est necessaria, et propositio de præterito falsa est impossibilis? iii, 23, b, in fine.

Utrum præteritum et futurum continentur ad instans præsens? iii, 166, b, et inde-188, a et b.

Præteritum fuit, dum erat præsens, præteritum et futurum. Quis sensus? iii, 188, b.

Omnia præterita, præsentia et futura videt anima Christi in Verbo. v, 209, a.

Cur passiones appetitus sensitivi non respiciunt præteritum? v, 350, a, et inde = vi, 357, a.

Quomodo tristitia sit de præterito? v, 350, b, circa finem.

Habitus, tum appetitivi, tum intellectuales, respiciunt præteritum; intellectuales tamen non illud respiciunt ut præteritum. v, 351, a.

PRIMUM

Primum in unoquoque genere est causa omnium eorum quæ sunt ejusdem generis. Quis sensus? i, 167, a = iv, 47, a, circa finem.

Primum, quid? ii, 267, b.

In successivis non oportet dari primum. Quare? iii, 24, b.

PRINCIPIUM

Quorumnam principiorum evidentiam requirat scientia? i, 1, b.

Principia nostræ theologiæ sunt articuli fidei. i, 4, b-9, b, et inde-17, b, et inde.

Quorumnam principiorum unitas requiratur ad unitatem scientiæ? i, 36, a.

Principium demonstrationis potest cognosci per se, et conclusio per se, et utrumque simul. i, 43, a.

Conclusio est nota propter principia. Quis sensus? i, 79, b.

Sicut principium in speculativis, sic finis in operativis. Quis sensus? i, 96, b-97, b, in fine-98, a — vii, 186, b.

In ratione principii includuntur tria. i, 174, b.

Utrum et quomodo sit possibile, unum omnino indistinctum re et ratione, esse principium actuum distinctorum? i, 200, a et b-212, b-213, a.

Substantia non est immediatum principium generationis. i, 205, a.

Ut primum principium, non vero ut proximum principium, natura animæ est capax Dei. i, 214, a.

Non est necesse proximum principium operationis creature esse ejusdem generis vel æque perfectum cum termino producto. i, 212, a, circa finem.

Ex hoc quod natura non est principium proximum motus et quietis, non sequitur quod sit principium per accidens. i, 212, b.

Principia diffinitiva respondentur ad interrogationem factam per quid solum quando significantur per modum totius. i, 232, b-235, a.

Principia diffinitiva duobus modis significari possunt. i, 235, a.

In creatis, principium generationis potest dupliciter accipi. i, 241, b.

Licet principium et principiatum quod realiter distinguuntur, non tamen principium et principiatum quo. i, 252, b, in fine-253, a-265, b, et inde.

Principium omnium actuum divinarum est essentia divina. i, 259, a.

Cujusnam actus sit principium essentia, sub ratione essentia? i, 259, b-281, b.

Principale principium quo Pater generat, est essentia, non vero paternitas. i, 259, b-284, a.

Principium estne relativum? i, 266, a.

Principium Filii, non vero causa, est Pater. i, 269, b.

In qualibet generatione, principium generationis principaliter non est aliqua forma individualis, sed forma que pertinet ad naturam speciei. i, 280, a.

In divinis, principium processionis Filii est intellectus, principium processionis Spiritus Sancti est voluntas. Quomodo hoc intelligatur? i, 282, a, et inde.

Principium alicujus actus divini ad intra, vel ad extra, non est attributum ut attributum, sed res cui mens attribuit rationem attributi. i, 283, a, et b.

Quantum ad suum principium, individuatio animæ rationalis dependet a corpore. i, 290, b = iii, 248, a, et inde = iv, 360, a.

Non semper principium et principiatum sunt ejusdem generis. i, 341, b.

Principium utriusque processionis, in divinis, est natura; non tamen est proximum principium. ii, 15, b.

Utrum Pater et Filius sint unum principium Spiritus Sancti? ii, 34, a, et inde.

Licet hoc nomen principium supponat pro duabus personis in divinis, non tamen pro duobus principiis. ii, 44, a, in fine.

Principia individuantia, in rebus creatis, constituunt et distinguunt; in divinis, distinguunt tantummodo. ii, 234, a, circa finem = iii, 228, a.

Quomodo verbum possit dici principium cognitionis? ii, 258, b.

Nomen principii proprie dicitur in divinis, et competit uni persone respectu alterius. ii, 271, b.

Nomine causæ et principii indifferenter Greci utuntur in divinis; non autem Latini, sed solo nomine principii, et melius. ii, 271, b-280, b-281, a.

Principium non dicitur univoce in divinis, secundum quod dicitur Deus principium divine personæ et creaturæ, sed analogice. ii, 272, a.

Principium in divinis, prout una persona dicitur principium alterius, dicit notionem quæ est origo, non autem prioritatem. ii, 272, b.

Quandonam idem potest esse principium convenientiæ et principium distinctionis inter aliqua duo? ii, 345, a.

Principium actionis intellectus est species intelligibilis. ii, 348, b.

Quæ et quot repugnent primo principio? ii, 520, a.

Principium individuationis substantiæ non semper oportet ad genus substantiæ pertinere. iii, 233, a-234, a-235, a.

Prima principia substantiæ sunt prima principia omnium. Quis sensus? iii, 234, b.

Principium individuationis est per se de ratione individui, licet accedat speciei. iii, 241, b.

Intelligere principiorum et conclusionum non distinguuntur specie. iii, 246, a.

Agens immanenti actione est ejusdem actionis principium et causa partialis. iii, 289, b.

Principia non sunt ex alterutris. Quis sensus? iv, 31, a.

Principium intrinsecum motus gravium et levium est activum. iv, 114, a = vii, 32, a.

Principium essendi differt a principio operandi. Quis sensus? iv, 266, b, in fine-267, a.

Perfectior cognitio principii arguitur ex nova cognitione alicujus effectus ex principio. v, 219, a et b.

Nullus potest noviter elicere conclusionem de principio, quam prius non poterat elicere, nisi perfectius cognoscat principium quam antea cognoverit. v, 220, a.

Principium actus humani triplex. v, 380, b.

Actus humani sunt principium virtutis acquisite, per modum principii activi. v, 404, b.

Principium visionis mentalis est triplex. v, 432, a, in fine. b.

Nullus peccat errando circa prima principia practica; potest tamen errare circa proxima principia, et circa particulares conclusiones, quas non recte deducit ex principiis. v, 435, b.

Quoad principium, non vero quoad terminum, divisio quantitativa requirit quantitatem. vi, 284, b.

Quoad suum principium, actus secundus est similitudo objecti. vii, 229, b.

PRIORITAS. PRIUS

Prius generatione et tempore solum, est imperfectius; prius vero simpliciter, est perfectius. i, 86, a.

Prius et posterius non sunt in divinis nisi secundum modum intelligendi. ii, 42, b.

Aliquid prius potest distingui formaliter per posterius; et quomodo? II, 52, a.

De prioritatem secundum intellectum principiorum constituentium personam. II, 229, a.

Ens commune non est prius Deo, sed econtra. II, 383, b.

Prioritas quam habet substantia respectu accidentis, quomodo est intelligenda? III, 57, a-232, a, in fine, b-233, b, circa finem.

Quomodo esse sit prius essentia, et econtra? III, 102, b=v, 106, a.

Prius natura tripliciter. III, 109, b.

Tempus non est prius et posterius motus. III, 174, a.

Prius et posterius sine successione intelligi non possunt. III, 177, a.

Uno modo est prius natura magis commune quam minus commune, et alio modo est posterius. III, 320, b-321, a.

Prius altero dupliciter. IV, 29, b.

Comparatio recessus termini a quo et accessus termini ad quem secundum prius et posterius. IV, 35, a.

Ordo varius secundum prius et posterius inter animam per generationem introductam et dispositiones ejus. IV, 75, b.

Non omne prius alio potest existere sine illo. IV, 167, a=v, 82, b.

Aliquod prius mutatur et innovatur ad mutationem et innovationem posterioris. VI, 180, a.

Prius est perfectione, quod est posterius generatione. Quis sensus? VII, 160, b, in fine, et inde.

PRIVATIO

Privatio sumpta in ratione innascibilitatis fundatur in ratione principii secundum quod est notio Patris. II, 262, a. Cur privationi subjecta est materia inferiorum, non vero materia celi? IV, 14, a.

A privatione ad habitum non est regressus. Quis sensus? IV, 98, b=v, 61, a.

Peccatum originale non est pura privatio. IV, 330, b.

Privatio originalis iustitiæ est quasi formale in peccato originali. IV, 331, a-343, a et b-344, a=v, 63, a.

Privatio divinæ visionis est proprie et sola pœna intrinseca peccati originalis post mortem. IV, 366, b, circa finem.

Malum formaliter sumptum, est pura privatio; secus si sumatur materialiter. IV, 389, a=v, 156, b.

Utrum omnis privatio boni debili sit malum? IV, 393, b-398, a, et inde.

Utrum omne malum sit privatio in subjecto existens? IV, 394, a-400, a.

Quomodo intelligendæ sunt auctoritates sanctorum dicentium ipsas privationes esse quasdam entitates, vel esse in rebus quibuscumque? IV, 396, b.

Subjectum privationis potest accipi quadrupliciter. IV, 398, b.

Privationes non intelliguntur per speciem propriam, sed per speciem proprii habitus. IV, 448, b.

In privative oppositis, quomodo inveniat medium? IV, 461, a.

Subjectum quod non est susceptivum habitus, non est susceptivum privationis oppositæ. In quo sensu? IV, 462, a.

Privatio dicitur multipliciter. V, 387, b.

Utrum privatio actualis iustitiæ sit illud quo aliquis formaliter dicitur peccator? VI, 300, a-313, b, in fine, et inde.

Privatio ordinis ad finem, dupliciter. VI, 366, b.

Privatio gratiæ non est omnino idem ac offensa. VI, 418, a.

Privatio divinæ visionis est principalis pœna damnatorum. VII, 98, b-118, a et b.

PROCESSIO

Processio divinarum personarum est ratio, exemplar, et

causa processionis creaturarum. Quis sensus? I, 174, a, et inde-177, b=v, 117, b.

Spiritus Sanctus procedit naturaliter a Patre et Filio, non tamen per modum naturæ, sed per modum voluntatis. I, 260, b, in fine=v, 11, b.

Processio quæ est per modum voluntatis distinguitur tripliciter ab ea quæ est per modum naturæ. I, 261, a.

Aliud est procedere naturaliter, et aliud per modum naturæ. I, 261, a, in fine, b.

Spiritus Sanctus, licet procedat naturaliter, tamen libere procedit a Patre, libertate excludente coactionem. I, 261, b.

Quod procedit per modum voluntatis, potest esse æque immediate a duobus; non sic de illo quod procedit per modum naturæ. I, 268, a.

Quomodo intelligatur intellectum in divinis esse principium processionis Filii, et voluntatem esse principium processionis Spiritus Sancti? I, 282, a, et inde.

Processio Verbi in divinis dicitur generatio. II, 1, b.

Licet processio Spiritus Sancti sit viventis a vivente conjuncto, secundum similitudinem naturæ, non tamen est generatio. II, 3, a, circa finem, b.

Spiritus Sanctus procedit processione amoris et voluntatis. II, 11, a.

Processio Spiritus Sancti est ratio et exemplar liberalis processionis creaturarum a Deo. II, 11, b.

Utrum Spiritus Sanctus procedat ut amor, vel ut aliquid pertinens ad voluntatem? II, 12, a, b, et inde-14, a, circa finem, et inde-15, b.

Utrum Spiritus Sanctus procedat ut actus diligendi et ut actus amoris, et non ut impressio rei amate in amantem? II, 13, a et b-16, a et b.

Licet natura sit principium utriusque processionis in divinis, non tamen proximum. II, 15, b.

Si Spiritus Sanctus non procederet a Filio, non distingueretur ab eo personaliter. II, 17, a, et inde.

Spiritus Sanctus procedit a Patre et Filio, inquantum sunt unum, et inquantum sunt plures. Quis sensus? II, 35, a-39, a.

Processiones passivæ, Filii videlicet et Spiritus Sancti, non distinguuntur seipsis formaliter. II, 45, a.

Istæ passivæ processiones non distinguuntur realiter penes principia, scilicet secundum hoc quod una est processio per modum naturæ et intellectus, alia vero per modum voluntatis. II, 45, b.

Istæ processiones distinguuntur secundum ordinem originis. II, 45, b, in fine-46, a.

Utrum processiones passivæ per hoc simpliciter ultimate distinguantur, quod una est ab uno principio improducto, et alia a duobus, scilicet ab improducto et producto? II, 48, b, et inde-52, b, et inde.

Sunt tantum duæ processiones in divinis. II, 54, a.

Processiones in divinis sunt differentes, quasi secundum speciem, licet in procedentibus sit una natura communis. II, 58, a.

Relationes in divinis se habent aliquomodo ut principium et ut terminus ad ipsas processiones. II, 58, a, in fine.

Alia processio Spiritus Sancti est temporalis. II, 58, b, in fine.

Processio temporalis Spiritus Sancti non est aliud ab ejus processione æterna. II, 59, a, in fine, b.

Processio temporalis Spiritus Sancti attenditur tantum secundum dona gratiæ gratum facientis. II, 60, a.

Sicut processio personarum est ratio productionis creaturarum a primo principio, ita eadem processio est ratio redeundi in ultimum finem. II, 60, a, in fine.

Processio divinarum personarum in creaturas potest dupliciter considerari. II, 60, b.

Processio temporalis Spiritus Sancti, vel est proprietas Spiritus Sancti, vel non distinguitur realiter ab ea. II, 60, b.

Differentia inter missionem et processum. II, 64, a.
 Procedere per modum doni, et per modum amoris, idem est. II, 147, b.
 Utrum processio Filii et Spiritus Sancti sit ratio processionis creaturarum? III, 88, a-96, b, et inde-117, b, et inde.

PRODUCENS: PRODUCTIO. PRODUCTIVUM. PRODUCTUM

Non est de ratione formalis termini productionis quod capiat *esse* reale, seu quod sit realiter. I, 248, b.
 Non omne produciens est prius producto. I, 269, b.
 Productio Filii, in divinis, non potest dici quod sit essentialis, quamvis dicatur quod sit naturalis. I, 270, b.
 Ad distinctionem productionum activarum et passivarum, in divinis, quid? I, 280, b.
 Productivum esse ejusdem rationis, dupliciter potest intelligi. I, 390, a.
 Cur in divinis potius verbum quam intellectio producat realiter per intellectum, et potius amor quam actus amoris per voluntatem? II, 16, a.
 Quid est productivum Spiritus Sancti? II, 42, a, in fine.
 Productiones in divinis non sunt intrinseca distinctiva producentis et producti. II, 52, a.
 Differentia inter productionem voluntatis et naturæ, in hoc quod est esse a duobus. II, 54, a.
 Utrum intelligere et velle sint productiones personarum in divinis? II, 251, b-259, b.
 Nihil produci per actiones immanentes. Quis sensus? II, 256, b.
 Productio verbo, non cessat actio intellectus. II, 258, b.
 Inter produciens et productum, in creaturis, sunt alie relationes ab illis quæ importantur per producere et produci; secus in divinis. II, 301, a.
 Intelligere abstrahit a produci. II, 365, a.
 Ubi produciens non præcedit productum, produciens non præhabet ea quæ communicat producto. II, 402, b.
 Processus in productione artificiali. II, 464, a et b.
 Quaecumque rem productam Deus potest facere meliorem accidentaliter, non tamen essentialiter. II, 539, a, in fine.
 Utrum velle divinum sit productivum creaturarum, proprie cadens super eas? II, 579, b, in fine, et inde-586, b, et inde.
 Non omnis productio creaturæ, in quantum est productio, habet quod mensuretur instanti transeunte; potest tamen mensurari *nunc* stante. III, 19, a.
 Omne aliud a Deo, est productum ab eo. III, 29, b.
 Utrum a productione differat continuatio? III, 42, a-69, a.
 Utrum ad productionem effectus causæ secundæ Deus immediate agat? III, 46, b-82, a, et inde.
 De ratione productionis, in quantum hujusmodi, non est habere duos terminos reales; sed hoc est de ratione productionis cum motu. III, 69, b.
 Materia est producta de nihilo. III, 77, b.
 Utrum produciens totum quod est in re producta, agat se toto? III, 90, a-99, b.
 Nulla potentia finita potest producere aliquid ex nihilo. III, 106, b, in fine, et inde.
 Utrum majus sit producere materiam quam formam? III, 112, a, in fine, b.
 Alia est productio alicujus de materia, et alia productio alicujus in materia. III, 116, a, in fine.
 Cur in aliqua productione fieri præcedit *esse*, et in aliqua non? III, 186, b.
 Utrum producenti imputetur primus actus naturæ productæ? III, 344, a-345, b-355, a-357, a.
 Utrum forma quæ, secundum se tota, non est in A instanti,

possit immediate post, secundum se tota, simul produci? III, 368, a-375, b, et inde.
 Quodnam est productivum respectu proprii accidentis, et respectu accidentis extranei? IV, 20, b.
 Utrum idem effectus numero naturaliter producibilis ab hoc agente, sit etiam producibilis ab altero agente totaliter distincto et naturali? IV, 179, b.
 Relationes producentis et producti simpliciter arguunt in omnibus diversitatem suppositorum. IV, 226, b.
 Non in omni nova productione produciatur novum *esse*. V, 115, b-117, a.
 Impossibile est diversas realiter productiones de *non esse* ad *esse* non nisi ad diversa realiter producta terminari. VII, 22, a.

PROFESSIO

Professio sollemnis est holocaustum. VI, 535, b-536, a.
 Sub professione aliter cadunt tria vota; et aliter exteriores observantia. VI, 538, a.
 Professioni religiosæ directe contrariatur contemptus regulæ. VI, 538, b.

PRONOMEN

Additio pronominum ad concreta trahit illa ad significandum potius pro suppositis quam pro quidditate. V, 144, b, in fine-145, a.
 Pronomen demonstrativum quomodo dicatur de Deo? VI, 160, b.

PROPHETIA

Eadem est veritas prophetiæ et divinæ præscientiæ. I, 14, b et v, 200, a et b.
 In prophetia est duo considerare, et diversus est ordo originis inter ea. V, 200, a.
 Prophetia, quid? V, 200, b.
 Quomodo prophetia evanabit in patria? V, 382, a.
 Quomodo ratio prophetiæ competeat Christo in via? V, 382, a et b.
 Prophetia potest esse sine charitate. VI, 111, b.
 Ad visionem prophetiæ duo concurrunt. VII, 276, a.
 In quo differat abstractio a sensibus in prophetia ab aliis abstractionibus a sensibus? VII, 276, a.

PROPORTIO

Quomodo sit arguendum a commutata proportionem? II, 56, b, in fine-57, a = XI, 176, b.
 Proportio, quid? II, 533, a = VII, 206, a, b, et inde.
 Secundum proportionem arithmetica accipitur medium in justitia commutativa; secundum vero proportionem geometricam, in justitia distributiva. II, 572, a et b.
 Qualis sit proportio inter potentiam cognoscitivam et objectum naturaliter cognoscibile? VII, 206, a.
 Proportionem potentiæ sensitivæ, non solum de per accidens, sed de per se, excedit excellentia alicujus sensibilis. VII, 207, a.

PROPOSITIO

Sic esse sicut significatur per propositionem, quid? I, 55, b, circa finem, et inde.
 Propositio affirmativa quandoque significat *non esse* rei. I, 56, a, circa finem.
 Hæc propositio, *Socrates est albus*, et similes, multa significant. I, 56, b.
 In qualibet propositione vera, subjectum et prædicatum significant idem secundum rem aliquomodo, et diversum secundum rationem. I, 57, b.
 Quod analogum reddat propositionem multiplicem, et quod non? I, 141, b, in fine-142, a.
 Ad hoc quod aliqua propositio sit per se nota, sufficit quod prædicatum sit de ratione subjecti. I, 141, b.
 Non omnis propositio per se nota, est per se nota nobis. I, 145, a.

Hæc propositio, *Deus est*, secundum se est per se nota; non autem quoad nos. i, 145, a.

Nulla propositio in qua prædicatur *esse* de re creata, est per se nota. i, 145, a-148, a.

Utrum hæc propositio, *Deus est*, sit per se nota beato? i, 147, a-150, a.

Licet omnis propositio cuius prædicatum includitur in ratione subjecti sit per se nota, non tamen e contra. i, 147, b.

Propositio in qua passio prædicatur de diffinitione subjecti, nunquam est per se nota. i, 147, b.

Actualis existentia subjecti non requiritur ad veritatem propositionis cuiuslibet. i, 148, b = v, 275, a-281, a.

Quædam dicuntur propositiones per se notæ quoad omnes, quædam vero secundum se. i, 149, a-150, a.

In propositione vocali, vel scripta, tria sunt consideranda. Et a quo illorum dicatur simpliciter una? i, 149, a.

Duplex est identitas seu unitas propositionis: scilicet materialis, atque formalis. i, 149, b.

Hæc propositio, *Deus non generat Deum*, est falsa. Et cui propositioni æquipollet? i, 224, a-225, a.

In hac propositione, *Deus non generat*, negatio intelligitur præcedere et totum negare. i, 225, b.

Hæc propositio, *Deus genuit Deum*, est vera, immo propria. i, 226, a.

Pro quo supponat ly *Deus* in hac propositione. *Deus creat?* i, 226, a, in fine-226, b, in fine.

Propositiones de primo et secundo modo dicendi per se, suntne necessarie? i, 303, a, et inde.

Omnis propositio, tam primi quam secundi modi per se itatis, est æternæ veritatis, ita quod nec per Deum potest falsificari. i, 330, b = iii, 71, b, in fine.

Propositio de futuro, quod futurum Deus scivit, est uno modo necessaria, et alio modo non. ii, 452, b-459, b-471, b, et inde-465, a.

Utrum aliqua propositio singularis de futuro contingenti sit vera vel falsa? ii, 457, a, in fine, b-470, a, et inde.

Propositio vera in aliquo instanti, necessario est vera in instanti illo, necessitate immutabilitatis a vero in falsum; et idem de propositione falsa, a falso in verum. ii, 467, b, in fine, et inde.

Aliqua propositio de inesse stat cum alia de possibili, quæ tamen non stat cum illa de inesse quæ correspondet illi de possibili. ii, 468, b.

Propositio singularis de futuro duplicem causam veritatis habere potest. ii, 470, a.

Propositionis singularis de futuro totale significativum, quid? ii, 470, b.

Non est eadem veritas trium propositionum, scilicet de præterito, presenti, et futuro, de eadem re. ii, 470, b.

Propositio contingens absolute potest esse necessaria ex suppositione. ii, 471, b.

Omnis propositio vera de præterito est necessaria, et omnis falsa impossibilis. Quis sensus? iii, 23, b, circa finem.

Omnis propositioni possibili veræ correspondet aliqua de inesse sub eisdem terminis non impossibilis. Quis sensus? iii, 76, b, in fine, et inde.

Aliqua propositio potest dici in primo modo dicendi per se dupliciter: v, 50, a.

Ista propositio, *Album incipit esse*, quandonam verificatur? v, 151, b-158, b.

Omnis propositio categorica affirmativa de inesse, nullo modo æquivalens hypotheticæ vel modali, non habens implicationem contingentem vel accidentalem vel impossibilem ex parte subjecti, est et dicitur per se nota in veritate. v, 280, a, circa finem.

PROPRIETAS

Proprietas, persona et essentia, in divinis, non differunt secundum rem, sed secundum modum significandi; ideo

omnia adjectiva quæ prædicant conditionem rei absolute, prædicantur communiter de proprietate, essentia et persona. i, 155, a.

Secundum rationem suarum proprietatum habent divinæ personæ causalitatem respectu creationis rerum. i, 174, a et b-175, a.

Quomodo aliquæ proprietates in divinis intelligantur præcedere personas? i, 258, a, in fine, b.

Eadem proprietate Filius est Filius et Verbum, sed diversis rationibus. Quis sensus? ii, 3, a-259, a.

Proprietas relativa est vere et secundum rem in essentia et in persona, sed diversimode. ii, 32, a-277, a-338, b.

Proprietas ut subsistens, in divinis, quid? ii, 213, b.

Utrum aliquibus proprietatibus, relativis aut absolutis, constituantur divinæ personæ? ii, 217, a, circa finem, b-223, a, et inde.

Proprietates in divinis distinguunt supposita, non autem in creaturis. ii, 228, b.

Non ex proprietate personali, sed ratione essentiæ, quæ includitur in significato personæ, Verbum divinum dicit respectum ad creaturas. ii, 215, b.

Innascibilitas non est proprietas personalis, vel constitutiva Patris. ii, 262, a, in fine.

Distinctio proprietatis potest tripliciter assignari. ii, 262, b.

Proprietates in abstracto notificantes personas sunt ponendæ in divinis. ii, 271, a.

Utrum in divinis sint plures proprietates? ii, 273, a, et inde-277, a, et inde.

Proprietates non sunt extrinsecæ divinis personis. ii, 277, a.

Alio modo proprietates personales, et alio modo non personales sunt in divinis personis. ii, 277, a.

Proprietas relativa idem est realiter quod essentia divina. ii, 336, b.

Proprietas relativa idem est realiter quod persona. ii, 337, a.

Proprietas relativa et essentia divina differunt ratione. ii, 337, a, in fine, b.

Proprietas personalis differt secundum rationem a persona. ii, 338, a.

Diverse proprietates partium non arguunt diversitatem specificam. iv, 97, b.

Utrum, quantum ad proprietates sibi proprias, animæ humanæ sint æquales? iv, 361, a-363, a.

De modis quibus non potest proprietas personalis Verbi terminare naturam humanam. v, 59, a.

Proprietas personalis divina non potest uniri alicui creaturæ corporeæ per modum formæ. v, 62, b.

Proprietas personalis Verbi non est unita humanitati Christi ut forma. v, 63, a.

Proprietas partis non denominat totum absolute, quando talis proprietas potest convenire toti et parti, et immo perfectius toti quam parti. v, 149, a-156, a.

Proprietates utriusque naturæ possunt dici absolute de Christo, nisi dubitationem ingerant circa veritatem alterius naturæ. v, 153, b.

PROPTER

Dupliciter contingere potest unam scientiam dicere propter quid de principiis vel conclusionibus alterius. i, 15, b.

Propter quod unumquodque tale, et illud magis. Quis sensus? iii, 300, b, in fine, et inde.

PROVIDENTIA

Divina cognitio de futuris magis dicitur providentia quam prævidentia. ii, 450, a.

Providentia, quid? ii, 473, b-479, a et b.

Licet divina providentia essentialiter ad cognitionem pertineat, tamen voluntatem aliquomodo includit. ii, 478, b-479, b.

Providentia differt secundum rationem a scientia et a dispositione. ii, 478, b, in fine.

Ad quamnam scientiam, speculativam vel practicam, pertinet providentia? ii, 479, a et b, et inde.

Providentia et dispositio, diversimode considerata, pertinent ad scientiam, voluntatem, et potentiam. ii, 479, b.

Providentia differt secundum rationem ab arte divina. ii, 480, a.

Providentia differt realiter a fato. ii, 480, a.

Utrum providentia sit ratio ordinis in finem, in mente divina existens? ii, 484, a-485, a, circa finem, b.

Utrum ad providentiam debeat reduci fatum? ii, 484, b-485, b, in fine, et inde.

Providentia, tam in Deo quam in nobis, non tantum est actus providendi, sed etiam forma per actum illum producta, vel eundem terminans, ii, 485, b.

Ad quæ se extendat divina providentia? et quid sub ea cadat? ii, 486, a.

Ad providentiam diversimode ac ad præscientiam reducitur fatum. ii, 486, a.

Divina providentia nullam necessitatem rebus provisus contingentibus imponit. ii, 487, b.

Ad providentiam, quæ pertinent? ii, 487, b.

Divina providentia est certa et infallibilis; et ejus certitudo addit supra certitudinem præscientiæ. ii, 489, b, in fine.

Ordo divine providentiæ dupliciter certus invenitur. ii, 490, a et b.

Supra certitudinem providentiæ addit certitudo prædestinationis. ii, 490, b.

Non obstante divina providentia, multa evenient contingenter. Quis sensus? ii, 495, b.

Hæc propositio, *Stante divina providentia, fatum immutari non potest*, habet duplicem sensum. ii, 497, a.

Dupliciter aliquid subest divinæ providentiæ; et, secundum hoc, est duplex providentia, approbationis scilicet, et concessionis; et sub secunda istarum providentiarum cadit malum. ii, 503, b.

PROXIMI'S

Non omnes proximi sunt ex charitate diligendi æqualiter. v, 358, a.

Non tenemur per charitatem optare proximis tantum gradum gloriæ quantum sunt capaces simpliciter. v, 373, b.

PRUDENTIA

Prudentia est forma virtutum diversimode ac gratia et charitas. ii, 73, a-90, b=iv, 263, b, in fine, et inde.

Prudentia non potest esse sine virtutibus moralibus. v, 423, b-439, a.

Sine prudentia nulla virtus moralis perfecte potest haberi. v, 424, a-439, b.

Prudentia non est cum perversa electione, et præcipue principalis ejus actus, qui est præcipere. v, 427, b-438, b, in fine.

Prudentia non solum est bene consiliativa, sed etiam bene judicativa, et bene præceptiva. v, 430, b.

Differentia inter prudentiam et synderesim. v, 431, b.

Multa quæ pertinent ad partem sensitivam, requiruntur ad prudentiam. v, 434, b.

Habitus prudentiæ non generatur ex unico dictamine practico solo; et quid requiritur ad illum generandum? v, 437, a.

Memoria est pars prudentiæ. v, 437, b.

Præcipere est principalis actus prudentiæ. v, 437, b.

Prudentia non est in peccatoribus. v, 438, b.

Prudentia importat ordinem ad appetitum rectum. v, 438, b.

Non potest aliquis esse sufficienter prudens circa materiam unius virtutis, nisi sit prudens circa materias omnium virtutum. v, 444, a, et inde.

PEER

Unde provenit quod unus puer, ab instanti infusionis animæ, habeat aptitudinem ad longiorem vitam quam alius? iv, 75, a-76, b-77, a.

Utrum pueri decedentes cum originali doceant se esse privatos visione Dei? iv, 367, b, circa finem, et inde-373, a-377, b, et inde.

Puer, quamprimum pervenerit ad usum liberi arbitrii, teneatur se et omnia sua actualiter in Deum referre. iv, 462, a.

Pueri, infidelium filii, nondum habentes usum rationis, non sunt baptizandi, invitis parentibus. vi, 113, b.

Utrum puer possit primo peccare venialiter? vi, 341, b-344, a, in fine, et inde.

Non debet dari pueris sacramentum extreme unctionis. vi, 464, a.

PUNCTUS

Non omnino similiter sicut se habet punctus ad lineam sic se habet *nunc* aternitatis ad aternitatem. ii, 9, a.

Utrum punctus sit ponendus? iii, 125, b, et inde-135, b, et inde.

Utrum punctus ex hoc sit ponendus quod finiat lineam? iii, 126, a, et inde-136, a, et inde.

Poli suntne puncta imaginata? iii, 129, b-143, b.

Aliqua sunt puncta in actu, et infinita sunt in potentia. iii, 135, b-146, b.

Quomodo punctus ab unitate distinguatur? iii, 136, a.

Quid est lineam terminari puncto? et quomodo diceretur infinita si non terminaretur puncto? iii, 136, a.

Punctus non est idem realiter cum lineâ, nec pars integralis, sed formalis, seu quasi forma. Quis sensus? iii, 136, b-139, a.

Mobile non per se acquirit suo motu punctum. iii, 138, a.

Utrum punctus sit aliquid intrinsece pertinens ad essentiam lineæ, vel pars essentialis ejus, vel quoddam positivum et indivisibile, realiter terminans lineam? iii, 138, a, b, et inde.

Punctus suo fluxu causat lineam. Quis sensus? iii, 146, b-179, b.

Utrum punctus sit subjective in lineâ, vel in substantia ejus? iv, 133, a-144, b.

Implicat contradictionem esse lineam sine puncto. iv, 146, a, in fine, b.

Punctus est alio modo indivisibilis ac anima. vi, 210, b.

PURGATORIUM

Aliquis potest in purgatorio gravius puniri pœna sensus per ignem, quam aliquis positus in inferno. iii, 371, b, in fine, et inde.

Animæ sunt veraciter et realiter præsentibus in purgatorio. v, 282, a, circa finem.

Pœna purgatorii, quomodo potest esse voluntaria? vi, 364 a et b.

In purgatorio remittuntur peccata venialia, quantum ad culpam, in eo qui in gratia decedit. vi, 414, a-423, a, in fine.

Quomodo meritum invenitur in purgatorio? vi, 414, b, in fine-415, a et b-424, a et b.

Est sat probabile peccatum veniale in purgatorio statim remitti. vi, 420, b.

In purgatorio potest esse actus contritionis, sed improprie. vi, 424, a et b.

PUTREDO, PUTREFACTIO

Quomodo non putrefieri secundum carnem post mortem convenit Beatae Mariæ Virgini? iv, 94, a.

Unde forma cadaveris, dicitur forma putredinis? et quare

corpus Christi non fuit putrefactum post mortem? iv, 96, b, et inde.

Aliqua generata ex putrefactione sunt ejusdem rationis cum aliquibus generatis ex semine. vi, 24, a, in fine, b.

QUALE, QUALITAS

Habitus scientiæ, prout est immediatum principium actus intelligendi, non est semper qualitas simplex. i, 32, b. Utrum intellectus agens sit qualitas? i, 199, b-210, a et b. Omne nomen propriè significat qualitatem, loquendo ut grammaticus loquitur de qualitate. i, 221, b, circa finem. Quæ qualitates sint inchoate in creatione, et quæ non? i, 341, a et b.

In prima specie qualitatis est gratia gratum faciens. ii, 73, a. Ad rationem intensiōis qualitatis, quid? ii, 94, a. Dissimiliter intenduntur qualitates primæ et secundæ, simplices et compositæ. ii, 96, b.

Qualitates elementorum suntne impermixtæ contrariis? ii, 122, a.

Qualitatem in sua diffinitione includunt aliquæ species de genere substantiæ. ii, 202, a.

Utrum super unitate qualitatis, in creaturis, fundetur æqualitas, vel similitudo? ii, 319, a, in fine, b-320, a, in fine, b-322, b, et inde-324, b.

Quomodo aliqua qualitas, si esset separata, esset individua? iii, 231, b, et inde.

Gravitas et levitas sunt qualitates activæ. Quis sensus? iii, 405, b.

Qualitas symbolica corrumpitur ad corruptionem subjecti, non autem a contrario, iv, 36, b.

In mixtione est una qualitas media, continens, non actu, sed virtute, formas elementorum. iv, 51, b-52, b-83, a.

Utrum resolutio mixti in quatuor elementa fiat ratione qualitatis symbolice? iv, 55, a-78, a, et inde.

Quomodo qualitas sit de ratione primi et per se termini conversionis panis in corpus Christi? iv, 99, b.

Qualitatis non est qualitas. Quis sensus? iv, 143, b.

Qualitatem corporalem potest Deus ponere in substantia spiritali. iv, 148, b.

Raritas est qualitas. iv, 161, a=vi, 262, b, circa finem.

Qualitas, ut quanta est, in quo conveniat vel non conveniat cum quantitate? iv, 166, a.

Utrum calidum et frigidum in mixto sint duæ qualitates; et similiter humidum et siccum? iv, 332, b-338, a et b.

Duæ qualitates contrariæ, et essentialiter distinctæ, possunt simul esse in eodem subjecto. iv, 338, a.

Ex qualitatibus contrariis in mixto fit una qualitas media. iv, 338, b.

Una qualitas mixti potest agere in aliam. iv, 338, b, circa finem.

Qualitatis ratio communissima. iv, 344, b.

Nulla fuit qualitas morbida, a diabolo causata in carne propterea, a qua pullulet peccatum in anima. iv, 345, a.

Substantia secunda significat *quale quid*. Quis sensus? v, 93, b-102, b, et inde.

Qualitas, quæ prius erat virtus, potest remanere non virtus. v, 301, b.

Qualitates corporales, ut pulchritudo et sanitas, non habent propriè rationem habitus. v, 303, a-403, b.

Habitus est una simplex qualitas. v, 403, a.

Character sacramentalis est in genere qualitatis. vi, 78, b, et inde.

Non nisi mediante qualitate agit quantitas. vi, 251, b.

Utrum qualitas sit perfectior quantitate? vi, 254, a-260, b, in fine, et inde.

Desinentibus qualitatibus, manente tamen quantitate, remanetne corpus Christi sub speciebus sacramentalibus? vi, 289, a.

A sua naturali qualitate non alterabitur corpus damnati per ignem inferni. vii, 96, a.

QUANDO

Quando est relatio fundata super relatione quæ est adjacentia temporis ad temporalia. iii, 411, a = vi, 93, b, circa finem-94, a.

QUANTITAS

Quantitas habet aliquam causalitatem respectu esse suppositalis. i, 240, a.

Quomodo quantitas concurrat ad individuationem subjecti, secundum Aristotelem et Commentatorem? i, 291, b, et inde = iv, 127, a.

Omnis divisio est secundum quantitatem, vel secundum formam. i, 293, b.

In quantitate virtutis fundatur æqualitas in divinis. ii, 152, b-153, a.

Quantitas virtutis, quid? ii, 156, a, in fine, b.

Quantitatem includunt in sui diffinitione aliquæ specierum de genere substantiæ. ii, 202, a.

Discretio partium propriè non est extra genus quantitatis. ii, 206, a.

Super unitatem quantitatis fundata est æqualitas, tam in creaturis quam in divinis. ii, 318, b.

Utrum super unitatem quantitatis, in creaturis, fundetur æqualitas, et similitudo? ii, 319, a, in fine, b-320, a, in fine, b-322, b, et inde-324, b.

Species quantitatum sumuntur penes numerum, et proportionaliter ad species numerorum. ii, 324, b.

Tactus secundum quantitatem molis differt a tactu secundum quantitatem virtutis. ii, 435, b, et inde = iii, 135, a = iv, 226, b = vi, 210, a et b.

Non est factibile, etiam per Dei potentiam, quod substantia corporea sit sine quantitate. ii, 519, a = iii, 190, b = vi, 235, b.

Terminus quantitatis alius est a termino essentiæ. ii, 524, a.

Quantitas dimensiva habet de se quamdam individuationem; quam, et separata ab omni subjecto, sola inter omnia accidentia, retinere potest. ii, 532, a = iii, 236, a, et inde = iv, 127, a = vi, 260, a.

Quantitas scientiæ duplex. ii, 542, a = v, 231, b.

Quantitas, in Sacramento Eucharistiæ, supplet vicem materiæ, quoad omne contingens. iii, 111, a = vi, 253, a.

An situs qui ponitur in predicamento quantitatis, sit de ratione vel differentia quantitatis? iii, 142, b = vii, 85, a et b-86, a et b.

Prima divisio quantitatis non est in successivam et permanentem, sed in continuam et discretam. iii, 174, a.

Motus et tempus suntne quantitas per se? iii, 174, b, circa finem-175, b-176, a.

Utrum quantitas sit partibilitas, qua habens partes sit formaliter partibile? iii, 177, a, circa finem = vi, 255, b-265, b.

Ad genus quantitatis non pertinet tempus discretum. iii, 182, b.

Quantitas dimensiva est individuationis principium. iii, 201, a-230, a, et inde.

In quibusdam locis dicit S. Thomas, quantitatem determinatam, esse principium individuationis; in quibusdam vero, quantitatem indeterminatam. ii, 202, b-229, b, et inde.

Utrum quantitas sit formale principium individuationis substantiæ? iii, 210, b, et inde-214, a-229, b, et inde-238, a, circa finem, et inde.

Utrum quantitas sit ratio divisibilitatis in individuo? iii, 213, a-237, b.

Utrum quantitas sit de ratione individui concomitative? iii, 214, a-238, a, in fine, b.

Quantitas habet duplicem rationem individuationis. iii, 230, b.

Quantitas est principium individuationis, non tamen primum, aut principale, aut totale. iii, 232, a, et inde-238, a, in fine-242-a.

Quantitatem præcedit substantia, in *esse* substantia; consequitur vero, quantum ad omnia quæ pertinent ad suam completam individuationem. iii, 232, b.

Quantitas est forma individui secundum completam rationem ejus. iii, 232, b, et inde.

Quantitas interminata dupliciter; et quomodo est principium individuationis? iii, 236, a.

Quantitas seipsa primo distinguitur ab alia quantitate. Quis sensus? iii, 236, a.

De ratione quantitatis est divisibilitas partium. Quis sensus? iii, 236, a et b = iv, 166, b.

Quantitas habet ex se aliquid commune et aliquid individuum. iii, 241, b.

Materia remota, de necessitate removetur quantitas. iv, 12, b.

Materia generabilium et corruptibilium naturaliter est separabilis a quantitate. iv, 19, b.

Quantitas est propria passio corporis ut sic. iv, 20, a-38, b = vi, 190, a-193, b.

An necessario corrumpatur quantitas in corruptione substantiæ corporeæ? iv, 25, a, et inde-34, b, et inde.

De quo educatur quantitas noviter genita? et utrum, in generatione substantiæ, quantitas recipiatur in indivisibili, vel divisibili? iv, 37, a.

Utrum quantitas sit de ratione primi et per se termini conversionis panis in corpus Christi? iv, 99, b.

Quantitas terminata necessario requiritur ad constitutionem suppositi materialis? iv, 115, a.

Quantitas, qua substantia dicitur formaliter quanta, est accedens et nullo modo substantia. iv, 124, a.

Quantitas non claudit in sua ratione materiam sensibilem, sed solum intelligibilem. iv, 124, a.

Nulla quantitas generari potest aut corrumpi proprie. iv, 125, b.

Quantitas est prima dispositio materiæ; et est primum inter accidentia, et subjectum aliorum accidentium corporaliū et absolutorum inherentiū substantiæ. iv, 126, b = vi, 250, a.

Quantitas dimensiva potest acquiri et deperdi in substantia. iv, 127, a, in fine.

Quantitas eadem numero potest per essentiam quandoque esse major, et quandoque minor; et hoc per rarefactionem et condensationem. iv, 127, b.

Aliqua quantitas potest dici interminata, et aliqua non. iv, 128, b.

Nulla quantitas dimensiva sic ponenda est interminata, quod præcedat formam substantialem in materia, et quod possit stare successive cum diversis formis substantialibus, et terminari diversimode, secundum quod requirunt diversæ formæ substantiales. iv, 129, a.

Utrum quantitas sit accidens habens alias partes a partibus materiæ vel substantiæ? iv, 134, b, et inde-148, b, et inde = vi, 266, b.

Utrum nulla quantitas perdat in materia, nec acquiratur? iv, 137, b, et inde-155, a, in fine, b.

Utrum, in rarefactione, nova quantitas necessario acquiratur, et antiqua necessario deperdat? iv, 139, a, in fine, b-155, b.

Utrum quantitas sit coæva materiæ; et in eadem materia quantitas quantitati succedat? iv, 141, b, et inde-159, b, et inde.

Quomodo quantitas sit susceptiva contrariorum? iv, 144, a. Deus non potest conservare partem in *esse* partis, et sub² distantia ad partem, sine quantitate. iv, 145, a-148, a.

Quantitas est prima radix et formale principium partibilitatis, extensionis, et localis præsentialitatis, atque distinctionis partium tam suarum quam substantiæ. iv, 145, b-148, a.

Deus non potest facere albedinem individuum sine subiecto, id est, separatam a substantia vel qualitate; quod tamen non repugnat quantitati. iv, 145, b, et inde.

Duo attributa quantitati. iv, 146, b-148, b, in fine, et inde-149, b.

Utrum a quantitate sit realiter distincta figura? iv, 148, b.

Licet quantitas non det eandem partibilitatem omnibus per eam quantificatis, dat tamen idem *esse*. iv, 150, a-153, a, circa finem.

Quantitas non solum est partibilis, sed etiam partibilis; non solum magnitudo, sed magna. iv, 154, a, in fine, b.

Opinio quod quantitas non habeat partes, est contra Philosophum, philosophiam, et totam logicam. iv, 154, b.

Quantitas potest effici major per solam intensionem, iv, 155, b.

Eadem quantitas potest dici terminata, et interminata, secundum diversa. iv, 156, a.

Quantitas non suscipit magis et minus. Quis sensus? iv, 160, a = vi, 263, b.

In quo conveniat vel non conveniat cum quantitate qualitas ut quanta est? iv, 166, a.

Quantitas, si esset separata a subiecto et ab omni forma naturali, vel a subiecto tantum, quomodo posset augeri? iv, 170, a.

Quantitas potentie attenditur principaliter penes quantitatem actus in quo fundatur. v, 73, a.

Quantitas meriti ex duobus: scilicet ex gratia, et ex quantitate operis. v, 374, b.

Quantitas per se concurrit ad actionem naturalem, et etiam violentam. vi, 52, b.

Utrum, in forma sacramenti Eucharistiæ, *ly hoc* demonstrat non solum substantiam, sed quantitatem, sub totali ratione quantitatis? vi, 150, b, circa finem, et inde-160, a, et inde.

Quantitas corporis Christi est realiter in Eucharistia, et habet respectum præsentialitatis ad species, non autem respectum contactus. vi, 172, b, in fine.

Utrum in sacramento Eucharistiæ sit tota quantitas dimensiva corporis Christi? vi, 182, a-184, b, in fine, et inde-193, a, circa finem, et inde.

Quomodo quantitas, cui per se competit divisibilitas, possit esse in sacramento Eucharistiæ indivisibiliter? vi, 194, a.

De ratione quantitatis est divisibilitas, partibilitas, situs, et huiusmodi, in se, non autem in ordine ad aliud. vi, 194, b-196, a, et inde.

Quid competat et non competat quantitati corporis Christi in Eucharistia? vi, 196, b.

Quantitas corporis Christi absolvitur in Eucharistia a divisibilitate extrinseca, non autem intrinseca; et dat huic corpori omnem effectum formalem intrinsecum, non autem extrinsecum. vi, 198, a et b.

Dissimilitudo inter *esse* quantitatis interminatæ in materia, et quantitatem corporis Christi in Eucharistia. vi, 198, a.

In Eucharistia, alia accidentia a quantitate sunt subjective in quantitate. vi, 250, b-255, a-263, b, in fine, et inde.

Quantitas non agit nisi mediante qualitate. vi, 251, b.

Quid est perfectius, quantitas, aut qualitas? vi, 254, a-260, b, in fine, et inde.

Utrum in condensatione et rarefactione specierum, in sacramento Eucharistiæ, quantitas prior distingatur a posteriori? vi, 254, b-262, a, et inde.

Utrum quantitas Eucharistiæ possit naturaliter corrumpi? vi, 259, b-275, b, et inde.

Quantitas est habilior ceteris accidentibus ad hoc quod separata subsistat. vi, 259, b.

Partes substantiæ non sunt partes quantitatis, nec econtra. vi, 282, b, circa finem.

Licet divisio quantitativa requirat quantitatem quoad principium, non tamen quoad terminum. vi, 284, b.

Quomodo sine divisione quantitatis unum possit fieri multa? vi, 285, a.

Quantitatis partes quandoque sunt unius rationis, quandoque diversarum rationum. vi, 301, a-350, a.

Licet quantitatem dimensionem non habere situm sit impossibile, non est tamen de ratione quantitatis quod partes ejus situ distinguantur. vii, 85, a, et inde.

Habere positionem est differentia quantitatis. Quis sensus? vii, 85, b, in fine, et inde.

QUANTUM

Quantum et tantum, quomodo inveniantur in rebus finitis, et etiam infinitis, ut in aeternitate? ii, 10, a.

Dupliciter intelligi potest quod *esse* corporeum hominis sit quantum. iv, 92, a.

Anima intellectiva non est quanta, nec per se, nec per accidentem. iv, 131, b-158, b.

Quantum, seu mensuratum quantitate, est duplex. iv, 132, b.

Deus potest facere quantum sine extensione, non autem sine partibilitate. iv, 146, b-148, a-149, b.

Omne quantum est necessario divisibile uno modo, non alio. iv, 166, b.

Quantum, additum quanto, facit majus. Quis sensus? iv, 482, b.

Duo quanta non possunt habere simul idem *ubi* numero. vi, 177, a.

QUIA EST, QUID EST

Cognitio quantum ad *quid est*, quid? i, 121, b, et inde-139, b.

De Deo non cognoscimus in via nisi *an est*, et *quia est*, non autem *quid est*. Quis sensus? i, 122, a et b-139, a et b.

Cognitio *quia est*, quid? i, 122, b.

Cognito de aliquo *quia est*, facile est cognoscere *quid est*. Quis sensus? i, 129, a-140, b.

Ad cognoscendam conclusionem demonstrationis, non oportet cognoscere de subjecto *quid est*. i, 140, b.

Quandam principia dissimilia respondent ad interrogationem factam per *quid*? i, 232, b-235, a.

Mensuram sufficit esse notioem mensurato quantum ad *quia est*. iii, 178, a.

QUIDDITAS, QUIDDITATIVUM

Quidditas rei materialis est objectum materiale intellectus, proportionatum nobis pro isto statu. i, 118, a.

Estne quidditas rei materialis formalis ratio objecti intellectus nostri? i, 127, b-135, b, in fine, et inde.

Quidditas rei materialis, quid? i, 137, a-220, b.

Quidditatem substantiae immaterialis non possumus cognoscere in via, bene vero quidditatem materialis substantiae. i, 141, a.

Quidditas Dei distincte significatur per hoc nomen *Deus*. i, 222, a.

Omnis quidditas creata differt realiter a suo *esse*. i, 301, b, et inde = ii, 532, b = iv, 107, b, in fine, et inde-115, a.

Ad quidditatem creaturae non se habet *esse* ejus omnino similiter sicut ad materiam se habet forma substantialis. i, 312, b.

Ratione suae quidditatis, non vero sui *esse*, aliquid ponitur in genere. i, 332, b-334, a.

Aliquem conceptum praedicari quidditative de Deo, contingit dupliciter; et in quoniam sensu aliquis conceptus est quidditative communis Deo et creaturis? i, 400, b, et inde.

Quidditas dupliciter: scilicet pro essentia, et pro conceptu diffinitivo. iii, 58, b.

Ad quidditativam praedicationem, quid? iv, 388, b = v, 50, a.

Quidditas rei materialis, in ipsa sua particularitate, est objectum cogitativae. vi, 212, b.

Esse quidditativum, tam in *esse* reali quam in *esse* intelligibili, quid? vii, 231, b-232, a.

QUIES, QUIESCERE

Complacentia est quies voluntatis. Quis sensus? i, 77, b.

Quies duplex: scilicet desiderii, et motus. i, 106, a.

Quomodo natura sit principium quietis? i, 212, b.

Ad rationem quietis, quid? iii, 382, b-418, a et b.

Utrum sit dare ultimum instans in quo angelus quiescit in termino a quo? iii, 394, a-417, a.

Materia non quiescit sub forma quae est in corrumpi. iii, 417, b, et inde.

Unde arguitur quies coeli futura? iii, 485, b.

In beatitudine, essentia divina quietat intellectum objective, visio vero illum quietat formaliter. v, 195, a.

Utrum quies coeli futura sit causa inalterationis et incorruptionis corporum damnatorum? vii, 90, b, et inde-107, b, et inde.

Utrum quidquid necessario quiescit in aliquo sibi praesente, necessario maneat illud praesens sibi, si potest? vii, 171, b-182, b-183, a, in fine, b.

Quies non est nisi de re praesente; et voluntas non quiescit in ultimo fine, nisi dum realiter et actualiter habet illum. vii, 184, b.

QUO EST, QUOD EST, QUOD QUID EST

Quod quid est non est idem cum *eo cuius est*, etiam in substantiis immaterialibus creatis. i, 230, a, et inde-233, a et b-240, a, in fine, b-241, a = v, 106, a, in fine, b-108, a.

Quo est, tripliciter. i, 313, a = iv, 151, a, in fine, b.

Quod est, proprie sumptum, quid? i, 313, a.

Quod quid est, quid? v, 106, b.

RAPTUS

In raptu, Paulus non fuit beatus simpliciter. v, 205, a = vii, 218, a.

Raptus, seu abstractio a sensibus, ex duplici causa contingit. vii, 276, a.

RAREFACTIO

Per rarefactionem et condensationem, quantitas eadem numero potest per essentiam quandoque esse major, et quandoque minor. iv, 127, b.

Utrum in rarefactione quantitas corrumpatur vel generetur? iv, 137, b, circa finem, et inde-155, a, in fine, b.

Utrum in rarefactione necessario acquiratur nova quantitas, et deperdat antiqua? iv, 139, a, in fine, b-155, b.

Rarefactio et condensatio, quid? iv, 162, a et b = vi, 262, a et b-263, b.

Utrum agens naturale possit facere de parvo magnum absque rarefactione? iv, 164, b, et inde-168, a, et inde.

Utrum ratio rarefactionis consistat in hoc formaliter, quod eadem materia accipiat majores dimensiones quam prius? iv, 164, b, in fine, et inde-168, a, in fine, et inde.

Rarefactio est causa augmentationis, et e converso, secundum diversam. iv, 168, b.

Non potest esse rarefactio, nisi sequatur major extensio quantitatis. iv, 169, a.

Utrum in rarefactione et condensatione specierum, in sacramento Eucharistiae, quantitas prior distinguatur a posteriori? vi, 254, b-262, a, et inde.

RARITAS

Raritas et densitas possunt intendi, et remitti; et quomodo? ii, 144, a.

Raritas est qualitas. iv, 161, a = vi, 262, b, circa finem.

RATIO

Non apparentia non est formalis ratio intrinseca objecti fidei, vel nostrae theologiae. i, 14, a.

Medium quo aliquid est cognoscibile, dicitur ratio cognoscibilis, i, 19, b.

Penes unitatem rationis formalis objecti attendenda est unitas specifica habitus scientifici. i, 36, b, circa finem.

Non omnia quae sunt ejusdem rationis, possunt in eundem effectum. i, 42, b.

Formalis ratio objectiva alicujus habitus scientifici, non solum est illud ad quod terminatur primo actus talis habitus, sed potius illud quod est causa per se quod aliquid per illum actum attingatur. i, 46, b, in fine.

Formalis ratio objecti potest sumi tripliciter. i, 47, b.

Formalis ratio subjectiva, ut quod, tria requirit: universalitatem, principalitatem, et distinctionem. i, 48, a.

Ratio formalis objecti theologiae, sicut ratio qua aliquid cognoscitur, est lumen divinae revelationis. i, 49, a.

De ratione formali objecti possumus loqui dupliciter. i, 58, a.

In scientia principaliter consideratur ratio objecti ut est res, non vero ut est objectum aut scibile. i, 59, a.

Objectum rationis est nobilius quam objectum appetitus. i, 85; a et b = vii, 162, a.

In voluntate, ut includit rationem superiorem, vel inferiorem, est consensus. i, 89, b-90, a.

Ad rationem pertinet quod est formale in electione. i, 93, b, circa finem.

Actum elicere non potest voluntas, nisi ut movetur a ratione. i, 94, b.

Omnis consensus sequitur iudicium rationis, sive rectum, sive erroneum. i, 95, a.

Utrum ens habeat unam rationem? i, 125, b, et inde-133, b, et inde.

Utrum unam rationem significet illud quod dicitur analogice de suis significatis? i, 127, a-135, b.

Quid intelligitur per rationem entis, vel boni, aut alicujus alterius? i, 132, b, et inde.

Quaedam habent rationem, quae non habent definitionem. i, 133, a-373, b.

Licet potentia possit ferri in altiore rationem quam sit ratio sui objecti materialis proportionati, illam tamen rationem non inveniet nisi in eis in quae fertur per illud. i, 137, a.

Distinctio rationis tollit contradictionem, et maxime in divinis. i, 154, a, et inde-397, a et b = ii, 342, a, in fine, b-345, b.

De ratione suppositi, quae? i, 155, b, circa finem-228, a, circa finem, et inde-237, b, et inde = ii, 226, a = v, 165, a, et inde.

Utrum sola distinctio rationis, quae solum in virtute sit in re, et in actu sit per intellectum, sufficiat ad tollendum contradictiones in divinis? i, 156, a, et inde-159, a, et inde.

Contradictio, tam inter complexa quam inter incomplexa, est habitudo rationis. i, 159, a.

Ratio dupliciter. i, 160, b, circa finem = ii, 337, b-343, b.

Diversitas rationum formalium quae in eadem re fundantur, unde proveniat? i, 162, a et b-163, b = iv, 89, a-90, a.

Quomodo ratio substantiae addit ad rationem entis, illa ratio relationis, in divinis, addit ad rationem essentialis. i, 163, b, in fine, et inde.

Ratio vestigii, quae? et quomodo distinguitur a ratione imaginis? et in quibus reperitur? i, 173, a, b, et inde-176, a, et inde.

Processio divinarum personarum est ratio processionis creaturarum. i, 174, a, et inde = ii, 11, b = iii, 117, b.

Rationem causalitatis habet Trinitas personarum, in ratione qua talis Trinitas. i, 171, b.

Ratione tantum distinguuntur, in rebus creatis, bonum, verum, et unum. i, 181, a.

Multis modis possunt aliqua distingui ratione. i, 253, b-395, b.

Aliquid dicitur dupliciter relativum secundum rationem. i, 266, b.

In omni alia ratione includitur ens, prout sumitur nominaliter, non vero participialiter. i, 324, b.

Quid nomine rationis, cum aliqua dicuntur distingui ratione? i, 373, a, circa finem, b, et inde.

Ipsemet rationes attributorum sunt in Deo. i, 375, a.

Utrum idem distinguatur secundum rationem a seipso? i, 378, b-397, a, b, et inde.

Utrum attributa importent determinatam rationem in recto principaliter? i, 380, b-400, a, et inde.

Pluralitas rationis non semper provenit ex eo quod intellectus id quod in se unum est, comparat ad distincta realiter. i, 389, a-412, b.

Rationes divinarum attributorum non sunt indivisae in se, et divisae ab aliis, ante opus intellectus. i, 391, a.

Distinctio rationis potest esse actu ab aeterno. i, 392, a.

Ratio non significat *esse*, sed *esse quid*. i, 393, a.

Ex hoc quod aliqua res distinguitur a seipsa ratione, non sequitur quod aliqua ratio sit ejus et non sit ejus. i, 397, a.

Quid intelligitur per hoc quod dicitur *res secundum suam rationem*? i, 399, a.

Ratio est formale distinctivum intrinsecum ejus quod distinguitur secundum rationem a seipso. i, 399, b.

Tam ratio relativa, quam absoluta, potest esse communis Deo et creaturae. i, 401, b.

Rationes attributorum habent proximum fundamentum in Deo. Quis sensus? i, 412, a-413, b.

Distinctio rationis non se habet omnino ad distinctionem realem sicut ens rationis ad ens reale. i, 412, b.

Distinctio rationis, consequens apprehensionem, non semper consequitur realem distinctionem mediorum intelligenti. i, 413, a.

Distinctio rationis, vel ex natura rei, non potest esse causa distinctionis realis. ii, 29, a.

Propria ratio spirationis, quae? ii, 52, b, circa finem.

Respectus rationis non intrat constitutionem personae, licet consequatur formale constitutum ejus. ii, 147, a.

Sola ratione differunt, in divinis, aequalitas, similitudo et identitas. ii, 155, b.

Ratio in qua consistit veritas, quae? ii, 158, a, et inde-160, b, circa finem, et inde-164, a.

Quomodo in hac vita homo possit judicare secundum rationes aeternas? ii, 162, a.

Quomodo respectus rationis possit importare perfectionem simpliciter? ii, 164, a.

Quid significet hoc nomen *ratio*, cum dicitur ratio sapientiae, vel justitiae? ii, 177, a.

Distinctio rationis, in quo sit formaliter, et in quo fundamentaliter? ii, 182, b.

Non omne ens rationis est secunda intentio. ii, 185, a.

Negationem rationis dicit unitas in recto. ii, 188, a.

Ratio fundata in re, duplex. ii, 211, a-233, a.

In entibus rationis non est proprie genus, neque species. ii, 281, b.

Ratio in intellectu rerum tripliciter se habet. ii, 312, b.

Multi respectus rationis conveniunt rebus, nullo intellectu considerante. ii, 316, a.

Respectus rationis potest esse in aliquo multipliciter. ii, 317, b.

In divinis personis aequalitas nihil ponit, nisi secundum rationem. Quare? ii, 319, a.

Non sine causa Sanctus Thomas distinguit de ratione quae est tantum in ratiocinante, et de ratione quae non tantum est in ratiocinante. ii, 343, b.

Relatio, in divinis, comparata ad essentiam, est ratio. Quis sensus? ii, 344, a.

Ea quae distinguuntur secundum suas rationes formales.

plus distinguuntur quam ea quæ tantum distinguuntur secundum modum significandi. II, 345, a, in fine, b.

Diversitas formarum inferiorum est ratio diversitatis materialium, non secundum essentialia, sed secundum esse, et secundum rationem, II, 388, a = IV, 15, a, in fine, b.

Divina essentia est propria ratio cujuslibet creaturæ. II, 406, a-419, a.

Rationes creaturarum in Deo sunt plures et distinctæ secundum respectus rationis, licet sint eadem secundum rem; et istæ plures rationes sunt plures ideæ. II, 407, b.

Omnia quæ habent in Deo rationem, sunt vita in eo. II, 411, a.

Utrum divina ratio aliis rationibus substernatur? II, 413, b-420, a, in fine, b.

Diversorum non potest esse eadem adequata ratio. II, 419, a.

Nulla creatura potest esse propria ratio alterius creaturæ, sed sola divina essentia. II, 419, b.

Principalis rationi quam voluntati attribuitur prædestinatio. II, 478, a.

Providentia est ratio ordinis in finem, in mente divina existens. II, 479, a, b, et inde-484, a-485, a, circa finem, b.

Quanam est ratio quare Deus quosdam prædestinat, et quosdam reprobat? II, 501, a et b-502, b, et inde.

Deus indidit materiæ duplices rationes: scilicet causales, seu obedientiales; et seminales. II, 508, a.

Ratio obedientialis, et seminalis, quid? et unde dicatur seminalis? II, 517, a, in fine, b = IV, 113, a, in fine, b, et inde.

Aliquem respectum rationis habet una persona divina ad creaturam, quem non habet alia. III, 118, b.

In ratione ubi duo inveniuntur. III, 139, b.

Non omnis ratio cognoscendi plura habet objectum in quo perfecte includuntur illa plura. III, 312, b-313, b, circa finem.

Non omnis ratio cognoscendi creata mensuratur a suo objecto. III, 313, a, b, in fine.

De una re cognoscibili possunt intelligi plures rationes; et non oportet quod angelus sciens rem aliquam, sciat omnes rationes intelligibiles de ipsa; ac de quibusnam rationibus angelus inferior illuminatur a superiore? III, 314, b, in fine-315, a-498, b = V, 228, b-229, b.

Impossibile est peccatum esse in voluntate, nisi præcedat defectus in ratione. III, 350, b.

Defectus in ratione ex duobus contingit. III, 423, a = V, 429, a = VII, 131, a, in fine, b.

Impossibile est quod aliquod corpus habeat partes ejusdem rationis, nisi habeat partes diversarum rationum. IV, 9, b.

Quomodo intelligitur materiam esse vel non esse ejusdem rationis? IV, 14, b.

Omnes materiæ sunt unius rationis generalis, non autem specialissimæ. IV, 18, a.

De variis modis quibus aliquid potest dici ratio agendi alicui agentis. IV, 46, a.

Ejusdem rationis effectus non inconvenit esse a diversis causis. IV, 91, b.

Non omne quod est de ratione alicujus, est indistinctum ab eo. IV, 153, a.

Differentia inter rationem agendi intentionalem et rationem agendi naturalem. IV, 240, b.

Omne ens rationis, aut negatio est, aut relatio. IV, 379, b.

Hoc nomen *ratio* sumitur septupliciter. IV, 388, a.

Ratio humana est regula proxima in his quæ per voluntatem aguntur. IV, 407, b.

Utrum ex conformitate ad rectam rationem sumatur rectitudo voluntatis? IV, 411, a-415, b, et inde.

Dupliciter contingit peccatum esse in ratione, secundum duplicem actum rationis. IV, 441, b-447, a.

Contra dictamen naturalis rationis est peccatum veniale. IV, 498, b.

Rationes rerum sunt necessariae, tam in re quam in intellectu; et de his proprie est scientia. V, 98, a, in fine, b, et inde.

Ratio sumitur tribus modis. V, 100, a.

Per naturalem instinctum, divina ratione eis inditum, animalia bruta habent motus similes motibus rationis. V, 241, b.

Dolor passionis Christi pervenit usque ad rationem, ut est natura, licet non ut est ratio. V, 242, b-250, b-253, a.

Ratio sumitur quandoque ut ratio, et quandoque ut natura; et prædicta distinctio est ipsius rationis secundum quod comparatur ad objectum. V, 243, a-245, b, et inde-247, b, et inde.

Inferior ratio Christi, vel ejus voluntas, ut natura considerata, nolebat absolute passionem aut mortem; licet considerata ut ratio, vellet illam. V, 243, b, in fine-246, a, et inde-252, a, et inde.

Distinctio rationis in ratione ut est natura, et ut est ratio, potest intelligi duobus modis. V, 244, b.

Ratio superior et ratio inferior quomodo distinguantur? V, 245, a.

Ratio inferior, ut natura, non syllogizat, sed tantum ut ratio. V, 253, a, in fine, b.

Processui rationis proportionatur processus voluntatis. V, 253, b.

Affectus appetitus sensitivi non sunt proprie passionibus si non pervertunt rationem, aut si sunt a ratione imperati. V, 256, b.

Ratio formalis objecti fidei potest accipi dupliciter; et uno modo includit ens rationis. V, 320, b.

De ratione formali objecti charitatis. V, 364, b, et inde.

Principalis in actu virtutis est ratio. V, 402, a.

Est in ratione peccatum mortale; quis sensus? Et nullus actus, nisi a ratione ordinetur, potest esse virtutis. V, 411, b.

Fortitudo facit ne ratio absorbeatur a dolore et tristitia. V, 418, b.

Quomodo rationem sequatur vel non sequatur appetitus? V, 428, b, et inde.

Ad quem actum rationis sequatur electio? V, 430, a.

Judicium rationis potest pati duplicem errorem. V, 430, b-441, a.

Imperium est actus rationis, præsupposito actu voluntatis. V, 438, a.

Ratio potest aliquid intimare vel denunciare dupliciter. V, 438, a.

Utrum voluntas discordans a ratione erranti sit mala? VI, 70, b.

Matrimonium non est præcise de dictamine rationis naturalis. VI, 501, a.

Dammum rationis incurrit homo per actum matrimonii, non quantum ad habitum, sed quantum ad actum. VI, 510, a, circa finem.

Naturali ratione probabiliter convincitur resurrectio mortuorum. VII, 29, b, in fine.

Utrum rationes probantes animam humanam non posse perpetuo manere extra corpus sint efficaces? VII, 34, a-44, b, et inde.

Ratio naturalis convincit esse rectam apprehensionem qua anima rationalis apprehendit immortalitatem esse sibi possibilem et appetibilem. VII, 38, b, circa finem.

Quanam sit spiritui separato ratio essendi in loco? VII, 116, a.

Aliqua forma potest dici propria et distincta ratio alicujus intelligibilis dupliciter. VII, 247, b.

REATUS

Omnia peccata sunt in diabolo secundum reatum. III, 337, b.